

Yêu Nữ Dụ Tăng

Contents

Yêu Nữ Dụ Tăng	1
1. Chương 1: Bàn Tay To Vuốt Ve Ngực Nàng, Bóp Nàng Đau, Giúp Nàng Mút...	1
2. Chương 2: Liếm Nàng Đến Cao Trào, Lại Đè Nàng Xuống Hôn...	4
3. Chương 3: Côn Thịt Lớn Thao Nàng Đến Chết...	6
4. Chương 4: Côn Thịt Lớn Thao Ngực...	7
5. Chương 5: Liếm Lát Quy Đầu Của Hân...	10
6. Chương 6: Quyến Rũ Trắng Trợn...	12
7. Chương 7: Minh Không Nỡ Không Gặp Tử Dương	13
8. Chương 8: Lúc Ân Ái Lời Nữ Nhân Nói Chàng Cũng Tin	15
9. Chương 9: Vẫn Là Hương Vị Cũ...	17
10. Chương 10: Cường Bức (một)	18
11. Chương 11: Cường Bức (hai)	19
12. Chương 12: Móc Tiểu Huyết Non Mềm Của Nàng...	22
13. Chương 13: Sữa...	24
14. Chương 14: Bị Thao Tĩnh...	26
15. Chương 15: Bắt Nạt Nàng Cả Đời...	27

Yêu Nữ Dụ Tăng

Giới thiệu

Edit: Meowluo | Số chương: 15 chương | Thể loại: Ngọt thịt, 1vs1, ngôn tình, cổ đại, HE, cao H | Một câu chuyện tình hài hước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-du-tang>

1. Chương 1: Bàn Tay To Vuốt Ve Ngực Nàng, Bóp Nàng Đau, Giúp Nàng Mút...

Tháng ba ở Yên Bắc.

Trong rừng cây xanh mướt có một dòng suối nhỏ trong vắt, bên dòng suối có một nhà gỗ nhỏ.

Trước cửa nhà gỗ nhỏ có một hòa thượng đầu trọc, hân đang chẻ củ dưới ánh mặt trời.

Hắn nhìn khoảng hơn hai mươi, tướng mạo anh tuấn lại cao lớn cường tráng. Hơn nữa bây giờ lại để trần, để lộ ra cơ bắp.

Lam Dao nghiêng người dựa vào cạnh cửa, cười nhìn hắn đầy thỏa mãn.

Giống như cảm nhận được ánh mắt nàng, hòa thượng dừng động tác trong tay, quay đầu hỏi:

- Thí chủ cảm thấy khỏe hơn chưa?

Lam Dao lập tức giả bộ yếu ớt, đỡ lấy khung cửa ôm ngực:

- Đại sư, bỗng nhiên ta thật khó chịu, người có thể lại đây xem giúp ta hay không?

Hòa thượng ân cần đi tới:

- Thí chủ không khỏe chỗ nào?

Lam Dao mặc váy mỏng màu tím nhạt, nàng chậm rãi mở vạt áo trước ngực ra, lộ ra rãnh ngực sâu hút.

Hòa thượng nhìn thấy bộ ngực nàng lộ ra, lập tức xoay người:

- Thí chủ, mong người tự trọng!

Lam Dao dán vào người hấn, bộ ngực mềm mại cọ vào lưng trần của hấn, hai tay mềm mại không xương nhẹ nhàng xoa eo hấn, ngoài miệng lại vô tội nói:

- Đại sư, người hiểu lầm rồi. Ngực Dao Dao đau quá, sắp không thở nổi nữa rồi. Nhưng trên người ta có vết thương, lại không có sức lực gì, thật sự là vạn bất đắc dĩ mới nhờ đại sư giúp đỡ.

Hòa thượng nghe thấy nàng nói vậy nghĩ, hóa ra là mình trách lầm nàng, trong lòng hơi áy náy. Hấn vẫn quay lưng về phía Lam Dao, hỏi:

- Ta nên giúp thí chủ như thế nào đây?

Lam Dao kiễng chân lên, ghé vào lỗ tai hấn, hơi thở thơm như hoa lan:

- Đại sư, giúp ta... Xoa xoa có được không?

Thân thể hòa thượng cứng đờ, không khỏi nghĩ đến bộ ngực của nàng mới nhìn thấy, bộ ngực vừa trắng vừa to, mơ hồ có thể thấy được hai viên anh đào phẩn nộn, làm hạ thân hấn căng lên từng đợt...

Lam Dao nhìn thấy lỗ tai hấn đã đỏ, cười xinh đẹp sau lưng hấn, tiếp tục giả bộ đáng thương tội nghiệp, nói:

- Đại sư, van cầu người, Dao Dao thật sự rất khó chịu.

Khi nàng nói chuyện còn mang theo tiếng nức nở, làm hòa thượng sinh lòng thương hại. Hấn nghĩ cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, mình lại có thể vì tà niệm của mình, mà không để ý tới đau đớn của thí chủ sao?

Hấn xoay người, nhắm mắt lại, hai tay chạm nhau:

- A di đà Phật, thí chủ, bản tăng thất lễ rồi.

Lam Dao cong môi, bất mãn thấy hấn không nhìn dáng người xinh đẹp của mình, nhưng lập tức lại mỉm cười, nghĩ thầm rằng: Ta không tin không bắt được người!

Nàng nhẹ nắm tay hòa thượng để lên ngực mình:

- Đại sư, người xoa bóp, xoa xoa.

Hòa thượng vẫn nhắm hai mắt như trước, dựa theo nàng sai bảo, vuốt ve bộ ngực nàng. Bộ ngực vừa mềm vừa trơn khiến người ta yêu thích không buông tay. Ngón tay hấn đụng đến nhũ hoa, hấn khẽ véo theo bản năng...

Lực tay của hấn rất mạnh làm đau Lam Dao, nàng khẽ kêu lên:

- Đại sư, người làm đau ta rồi.

Hoàng thượng sửng sốt, nghĩ thầm rằng ta không dùng sức mà, sao lại đau được? Trợn mắt nhìn, lại nhìn thấy trong mắt Lam Dao là sương mù, vẻ mặt ảm ức. Hấn cảm thấy có lỗi, khẽ cúi đầu, lại nhìn thấy bộ ngực trắng nõn non mềm thật sự bị mình bóp đỏ.

Chuyện này... Quá non rồi...

Hắn lập tức thu tay:

- Thí chủ, thực xin lỗi, bần tăng không cố ý.

Lam Dao nhìn tay hắn rời khỏi thân thể mình, mắt hững hờ.

- Đại sư, người làm đau ta rồi. Người phải chữa khỏi cho ta mới được.

- Ta đi tìm lang trung.

- Không còn kịp rồi!

- Vậy làm sao bây giờ?

- Người nghe ta...

Lam Dao đẩy hắn ngồi ở trên giường, nàng đứng trước người hắn, ngực vừa vịn đối diện mặt hắn.

Nàng ôm bộ ngực to của mình đến trước miệng hắn:

- Đại sư, người ngậm chặt nhũ hoa của ta khế mút.

Hòa thượng nhíu mày, muốn từ chối.

Lam Dao nói tiếp:

- Người khế mút ta sẽ không đau nữa.

Thấy bộ dạng hòa thượng bán tín bán nghi, nàng hít hít cái mũi, giống như sắp khóc:

- Thật sự đau quá, đại sư nhanh giúp ta...

Hòa thượng không biết thân thể phụ nữ, cũng không hiểu rõ cuộc nàng khó chịu như thế nào. Chỉ đơn thuần là nàng nói cái gì hắn sẽ tin cái đó.

Vì thế hắn ngậm chặt nhũ hoa của nàng, bắt đầu mút.

Ánh mắt Lam Dao mơ màng, tiếng rên rỉ vang lên. Nàng nghĩ thầm rằng lời sư phụ nói rất đúng, cùng nam nhân hoan hảo, quả nhiên thật thoải mái.

Nàng kêu vừa mềm mại vừa quyến rũ, hòa thượng nghe thấy không tự giác nổi lên phản ứng. Hai tay hắn nắm lấy bộ ngực Lam Dao, mút bên trái xong lại sang bên phải, làm nhũ hoa nàng tràn đầy nước miếng của hắn.

- A... A a...

Lam Dao không e dè gì kêu lên.

Nhưng lúc này hòa thượng lại vô cùng kìm nén.

Hạ thân của hắn đã nhất trụ kinh thiên, khi gặm cắn ngực nàng, trong lòng vô cùng muốn chà đạp nàng.

Trong lòng ẩn giấu sự tàn bạo thúc giục hắn làm nàng đau, làm nàng khóc...

Nhưng nhiều năm tu luyện tâm tính giúp hắn kìm nén tà niệm của mình. Hắn niệm kinh trong lòng, cuối cùng dời đi lực chú ý.

Hắn thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này thân thể Lam Dao lùi về sau, rời khỏi khống chế của hắn.

Hòa thượng sửng sốt, cho rằng đã kết thúc, trong lòng cảm thấy hơi may mắn, nhưng cũng hơi mất mát. Hắn không hiểu nổi cảm xúc lúc này của mình.

Khi hắn đang xoắn xuýt trong lòng, Lam Dao lại cho ngón tay nhỏ và dài vào trong váy, nói tiếp:

- Đại sư, ta ướt rồi.

Tuy hòa thượng không hiểu phụ nữ, nhưng hiểu biết cơ bản chuyện giữa nam và nữ. Hắn nhú mào, ngừng đầu muốn giằng lý lẽ với Lam Dao, đã thấy Lam Dao lấy ngón tay từ trong váy ra.

Trên đầu ngón tay dính đầy dâm thủy ẩm ướt, Lam Dao khẽ chạm vào mặt hòa thượng, lau dâm thủy vào môi hắn.

Hòa thượng vốn kiên định tự chủ, khi ngửi được mùi thơm của nàng thì tan rã rồi...

Lam Dao nhìn lều trại giữa chân hắn, hài lòng nở nụ cười, nàng ngồi trên đùi hắn, cố ý dùng giữa đùi cọ sát phía dưới hắn. Sau đó một tay nàng ôm lấy cổ hắn, một tay vuốt ve bộ ngực của hắn, dùng ánh mắt câu hồn nhìn hắn, lại dịu dàng quyến rũ nói...

- Đại sư, cõn thịt của người thật lớn...

2. Chương 2: Liếm Nàng Đến Cao Trào, Lại Đè Nàng Xuống Hồn...

Lam Dao cho rằng mình quyến rũ rõ ràng như vậy sẽ làm cho hòa thượng máu nóng sục sôi, sau đó tử hình mình ngay tại chỗ.

Không ngờ hòa thượng lại dùng một tay đẩy Lam Dao ra, tức giận nói:

- Người không tự trọng rồi!

Lam Dao nhìn hắn tức giận rời đi, tức đến mức giậm chân, nhưng lại suy nghĩ: Xem ra chỉ sắc dụ không đủ...

Hòa thượng ngồi xõm trước mặt Phật Tổ, gõ mõ niệm kinh, nhưng suy nghĩ hỗn loạn, làm sao cũng không bình tĩnh được.

Hắn mở mắt ra đi ra ngoài sân nhìn bầu trời đầy sao, nghĩ đến lần đầu tiên mình gặp Lam Dao, đôi mắt nàng lấp lánh, ngập nước...

Trong lòng hắn nghĩ đến Lam Dao, không biết lúc này nàng khỏe không, thân thể tốt hơn chưa?

Hắn không khống chế nổi ý nghĩ của mình, bất tri bất giác đã đi tới nhà gỗ nhỏ ở bờ sông.

Hắn lén lút nhìn từ ngoài cửa sổ vào trong phòng...

Lam Dao đã ngủ thiếp đi, nhưng đang trong giấc ngủ nàng vẫn cau mày, có thể thấy được nàng không ngủ ngon.

Trái tim hòa thượng bị bóp chặt, muốn giúp nàng nhưng lại tức nàng quyến rũ mình.

... Vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên hòa thượng nổi giận. Tay hắn nắm chặt thành quả đấm, cố gắng kìm nén mình mất lý trí, vội vàng rời khỏi nơi này.

Sau khi hắn đi, Lam Dao mở mắt, nàng rất tỉnh táo, căn bản không phải mới tỉnh ngủ. Nàng quay đầu nhìn hướng hòa thượng rời đi, cười càn quyền rũ ngọt ngào hơn.

Ngày hôm sau, khi hòa thượng luyện võ trong chùa, bỗng nhiên sư đệ đến nói:

- Tử Dương sư huynh, bên ngoài chùa có người tìm huynh...

Sư đệ dừng một lát mới nói tiếp:

- Là một vị cô nương.

Tử Dương khẽ ngây người, cảm ơn sư đệ, trong lòng đầy tâm sự đi đến trước mặt Lam Dao.

Lam Dao nói mình sắp rời đi, trước khi đi có chuyện muốn nói với hắn. Nàng dẫn hắn đến một rừng cây nhỏ không người, gió thổi qua hai người bọn họ, thổi ra ngọn sóng lăn tăn trong lòng.

Lúc này Lam Dao duy trì khoảng cách với hắn, cúi đầu, hơi thẹn thùng nói:

- Đại sư, ta có thể gọi người là Tử Dương không?

Nếu là trước đây Tử Dương sẽ không đồng ý. Nhưng đây là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ, Tử Dương nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

Lam Dao ngẩng đầu mỉm cười với hắn, đăm đũa đưa tình nói:

- Tử Dương, thực ra... Từ lần gặp đầu tiên, khi chàng cứu ta, ta đã động lòng với chàng rồi.

Trong lòng Tử Dương khẽ động, nhìn má nàng đỏ bừng, nghĩ thầm rằng: Làm sao ta lại không phải.

- Ngày hôm qua... Sở dĩ sẽ lỡ mạng như vậy, là vì... Bởi vì ta trúng dâm độc.

Không ngờ nàng có nỗi khổ trong lòng.

- Nếu ta muốn giải độc, tất phải ân ái với nam tử. Vốn muốn tùy tiện tìm nam nhân giải độc xong sẽ cắt đứt quan hệ, nhưng từ khi gặp chàng, những nam nhân khác không lọt vào mắt xanh của ta nữa rồi.

Tử Dương nhìn nàng đầy khiếp sợ.

- Ta không muốn làm chàng khinh thường ta, cho nên ta tình nguyện chết đi cũng không tìm người giải độc nữa.

Lam Dao cố gắng mỉm cười nói:

- Tử Dương, tạm biệt.

Nói xong lời muốn nói, Lam Dao xoay người rời đi.

Nhưng mới đi chưa được hai bước, nàng đã bị nam nhân ôm từ phía sau. Tử Dương ôm chặt lấy nàng:

- Thực xin lỗi, là ta hiểu lầm nàng rồi.

Trong lòng Lam Dao vui mừng đến nở hoa, toàn bộ mọi chuyện đều tiến hành theo kế hoạch của nàng. Nàng tiếp tục bày ra dáng vẻ sinh lý tử biệt:

- Chàng bỏ ta ra, ta muốn tìm chỗ không người tự sinh tự diệt.

Sao Tử Dương có thể để mặc nàng làm chuyện điên rồ:

- Không! Để ta giúp nàng giải độc!

Lam Dao chớp mắt mấy cái, làm bộ không thể tin được:

- Thật sao?

- Ừm!

Thái độ của Tử Dương chân thành nói.

Lam Dao thuận thế dựa vào ngực cường tráng của hắn, nói:

- Vậy chàng nên nghe ta...

Trong căn nhà gỗ nhỏ bên dòng suối...

Thân thể Lam Dao trần truồng mở hai chân ra ngồi ở mép giường. Trên da thịt tuyết trắng của nàng đã có thêm vài dấu hôn, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai.

Lúc này một tay nàng chống xuống giường, một tay chạm vào đầu Tử Dương. Mà đầu Tử Dương đang cúi giữa hai chân Lam Dao.

Trong phòng tràn đầy tình dục dâm mị.

- Tử Dương, đầu lưỡi của chàng liếm ta thật thoải mái... A a...

Lam Dao ngẩng đầu lên, phóng dăng rên rỉ nói:

- Cho vào đi... Cho vào đi... A... Ta muốn...

Ngón cái thô to của Tử Dương cọ xát âm vật của Lam Dao, miệng liếm mút dâm huyết của nàng. Sau khi trong huyết nàng chảy ra dâm thủy dày đặc, hắn ngẩng đầu lên nhìn Lam Dao, thấy nàng đã xụi lơ trên giường.

Hai mắt Lam Dao mơ màng nhìn Tử Dương, nhìn hắn trái tim đều mềm mại rồi.

Hắn đè lên người nàng, nắm lấy bộ ngực to của nàng cùng môi lưỡi chạm nhau.

Đây là lần đầu tiên Lam Dao cao trào, tốt đẹp ngoài tưởng tượng của nàng. Sau khi cao trào, phản ứng của nàng có vẻ ngốc, chỉ phối hợp với động tác của Tử Dương theo bản năng.

Chuyện nhất kiến chung tình gì gì đó, đương nhiên là lừa gạt hắn rồi. Nhưng chuyện nàng thích làm như vậy với hắn là sự thật.

Nàng muốn cùng hắn thân thiết, muốn tay hắn sờ khắp toàn thân mình, muốn cùng hắn chặt chẽ kết hợp.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lam Dao liền sờ soạng phía dưới hắn. Góc côn thịt kia đã vừa thô vừa cứng, nàng khẽ cắn hầu kết của hắn một chút, nắm lấy côn thịt lớn của hắn cọ xát cửa huyết mình.

- Tử Dương, thao ta đi...

Tử Dương nghe xong lời này, côn thịt lại lớn hơn nữa...

3. Chương 3: Côn Thịt Lớn Thao Nàng Đến Chết...

Đại côn thịt thao nàng đến chết, mặc cho nàng khóc lóc kêu gào thế nào cũng không dừng lại, mãi đến khi rút đầy tinh dịch đậm đặc vào tiểu huyết của nàng...

Nữ nhân mình thích nói với mình: “Thao ta...”, là nam nhân đều không nhịn được, huống chi là Tử Dương huyết khí phương cương.

Hắn kéo hai chân Lam Dao ra, côn thịt nhắm ngay cửa huyết của nàng, đâm mạnh đi vào.

“A!!!”

Lam Dao hét thảm một tiếng, trong mắt tràn đầy đau khổ, rõ ràng là không ngờ sẽ đau đớn như vậy.

Côn thịt của Tử Dương vừa thô vừa dài, tàn nhẫn đâm vào tiểu huyết xử nữ của Lam Dao. Hắn vốn định dịu dàng một chút, nhưng sau khi nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Lam Dao, hắn giống như bị ma chướng vậy, chỉ muốn làm nàng kêu càng đáng thương hơn.

Hắn bắt đầu đâm mạnh vào trong nàng, côn thịt rút ra chỉ còn lại quy đầu ở trong tiểu huyết dùng lực đâm mạnh vào.

Nghe thấy tiếng Lam Dao kêu khóc, trong lòng hắn càng sướng khoái hơn, nhưng còn chưa đủ, hắn muốn nàng khóc lóc thảm thiết hơn.

Lam Dao nhìn hắn như thay đổi thành người khác, trong lòng bắt đầu sợ hãi, hai tay đẩy hắn ra.

Nhưng Tử Dương lại dùng y phục trói tay nàng lại, buộc ở đầu giường làm nàng không thể phản kháng.

Tử Dương lại đẩy hai chân nàng đến trước ngực, sau đó hạ thân lại dùng lực đâm vào dâm huyết nàng.

Lam Dao càng đau đớn nước càng nhiều, dâm huyết bị côn thịt to lớn của hắn cắm chảy đầy nước.

Tử Dương vẫn cảm thấy không đủ, vỗ mạnh một cái vào mông nàng, hung dữ nói:

- Ta muốn đâm nát tiểu huyết của nàng!

Lam Dao thấy hắn bây giờ thật sự có thể đùa chết mình, tiểu huyết bị côn thịt của hắn làm đến sắp hỏng, nàng lắc đầu, nước mắt chảy ra, đáng thương tội nghiệp cầu xin nói:

- Tử Dương, chàng đừng như vậy, ta sắp bị chàng làm hỏng rồi.

Tử Dương căn bản không nghe vào, nhìn khuôn mặt khóc lóc của Lam Dao, hắn làm càng dùng sức.

Lam Dao thật sự không chịu nổi, nàng kêu đến mức sức lực sắp không còn, tiểu huyết như bị hắn đâm xuyên qua vậy, bắp đùi bị đâm run lẩy bẩy.

Nàng cảm thấy Tử Dương điên rồi, căn bản không để ý đến sống chết của mình.

- Tử Dương, ta cầu xin chàng, tha cho ta đi. Tiểu huyết của ta đau quá... Cầu xin chàng... Nhẹ một chút...

Nhưng mà những lời này đều biến thành lời trợ hứng cho Tử Dương.

Hắn thao Lam Dao đến khi hấp hối, mãi đến khi tinh dịch đậm đặc rót đầy tiểu huyết nàng...

Lam Dao bị hắn làm đến hôn mê bất tỉnh, đợi Tử Dương tỉnh táo hơn nhìn thấy vết máu giữa hai đùi nàng, liền bắt đầu hối hận sao mình lại thô bạo với nàng như thế.

Hắn tự trách đồng thời lau sạch thân thể cho nàng.

Nhìn da thịt tuyết trắng của nàng bị mình chà đạp đầy vết xanh tím, hắn đau lòng nàng nhưng hạ thể lại có phản ứng.

Hắn thầm mắng mình một câu súc sinh, nâng mắt nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, không khỏi nghĩ nếu nàng ngậm chặt côn thịt của mình, thì tuyệt vời biết bao nhiêu.

Khi Lam Dao tỉnh lại đêm đã khuya.

Nàng cho rằng chắc chắn Tử Dương đã sớm quay về chùa rồi, nhưng không ngờ vậy mà hắn vẫn còn ở bên mình.

Nghĩ đến lúc ân ái hắn điên cuồng như vậy, làm nàng nghĩ lại mà sợ.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Tử Dương áy náy nhìn mình, nàng lại không nhịn được khóc lóc om sòm.

- Hòa thượng thôi! Khốn nạn! Còn nói chàng thích ta sao? Chàng nhìn xem chàng đã làm ta thành dạng gì rồi hả? Ta là kẻ thù của chàng sao? Vậy mà chàng muốn thao chết ta!

Tử Dương mặc nàng đánh chửi, nhưng thấy nàng càng nói càng quá, thậm chí bắt đầu nghi ngờ tâm ý của hắn, dưới cơn nóng vội, hắn thốt lên:

- Không phải ta muốn làm vậy, là vì...

Hiếm khi Lam Dao yên lặng nghe hắn nói tiếp.

- Bởi vì tiểu huyết của nàng quá chặt, bên trong vừa ẩm vừa nóng, còn giữ chặt lấy côn thịt của ta không rời. Trước đây ta chưa từng làm chuyện như vậy, mới nhất thời không khống chế được.

4. Chương 4: Côn Thịt Lớn Thao Ngược...

Côn thịt lớn thao ngược, đâm vào cục huyết nàng, cuối cùng bắn vào trong miệng nàng...

Nếu là nữ tử bình thường nghe thấy những lời như vậy, chắc chắn vô cùng xấu hổ.

Nhưng Lam Dao là ai chứ?

Thánh nữ của Ma Giáo.

Thuở nhỏ đã học về chuyện nam nữ, nàng có thể cảm thấy thẹn thùng sao? Nghe hấn khen ngợi như vậy, trái lại làm nàng vui vẻ.

Nàng nghĩ dù sao đây là lần đầu tiên Tử Dương làm chuyện đó, nhất thời không kìm nén được cũng vô cùng bình thường, chậm rãi dạy dỗ là được. Lại nghĩ đến tiểu huyết của mình còn chứa đầy tinh dịch của hấn, lúc này luyện công chắc chắn công lực sẽ tăng lên...

- Được rồi, ta không giận dữ với chàng nữa...

Tử Dương cười, cúi người tiến lên muốn thân thiết với nàng một chút.

Nhưng Lam Dao lại vươn một ngón tay ra để lên môi hấn:

- Ta đói bụng, đi làm đồ ăn cho ta.

Lúc này Tử Dương mới nhớ tới hai người chưa ăn cả ngày rồi, hấn thậm tự trách mình lơ là, làm cho Lam Dao đói bụng. Hấn lập tức đứng dậy, muốn đi nấu cơm cho nàng.

- Ôi chao, ôi...

Nhưng Lam Dao lại gọi hấn lại.

Hấn quay đầu lại, Lam Dao vươn hai tay ra, cười quyến rũ nói:

- Hôn nhẹ trước.

Tử Dương cười, cho nàng một nụ hôn thâm tình.

Hơn nửa tiếng sau, Tử Dương làm cơm xong vào nhà gọi Lam Dao ra ngoài ăn. Hấn vừa muốn đẩy cửa, liếc nhìn từ ngoài cửa vào bên trong, Lam Dao đang luyện loại võ công hấn rất quen thuộc...

Vậy mà... Nàng lại luyện võ công sao? Hay là...

Lông mày Tử Dương nhăn lại.

Từ khi hai người phá thân xong, khi đó có thân thiết nhưng cơn thịnh nộ của Tử Dương không cắm vào tiểu huyết của Lam Dao.

Không phải Tử Dương muốn cắm dục, mà là lần đó Tử Dương làm quá mạnh, làm tiểu huyết của Lam Dao sưng to lên, bây giờ khê đung vào sẽ đau. Lam Dao sống chết không chịu cho hấn thao rồi...

Lại qua mấy ngày, mỗi ngày Tử Dương đều quyến rũ Lam Dao, nhưng Lam Dao không cho hấn làm, hấn như mãnh thú động dục.

Lam Dao nhìn thấy bộ dạng này của hấn, cười đến mức run rẩy cả người.

Tử Dương ngồi ở mép giường, tức giận đến mức cắn răng.

Sau khi Lam Dao cười xong, ngồi xổm ở trên giường, cởi vạt áo của mình ra. Bộ ngực to nhảy ra, Tử Dương thấy vậy miệng đắng lưỡi khô, há miệng muốn cắn. Nhưng Lam Dao đẩy hấn ra.

Hấn tức giận nói:

- Mẹ nó, bây giờ cả ngực cũng không cho lão tử mút sao?

Lam Dao nghe hấn nói ra những lời thô tục như vậy, biết hấn thật sự ghen lâu rồi. Nàng cười quyến rũ, vươn ngực, hai tay nắm lấy nhũ hoa của mình, nói.

- Tử Dương, chàng muốn thao ngực ta hay không?

Tử Dương nhìn thẳng mắt nàng.

Hấn chẳng muốn trả lời, trực tiếp đẩy ngã Lam Dao cười lên người nàng, nắm lấy bộ ngực to của nàng kẹp chặt cơn thịnh nộ vài ngày không mềm nhũn xuống.

Tử Dương động mạnh eo rút ra cắm vào giữa khe ngực nàng.

Loại chuyện thao ngực này ngoại trừ ngực nữ nhân bị nắm đau ra, không có cảm giác gì khác.

Nhưng khi côn thit có thiên phú dị bẩm của Tử Dương thao lên trên, côn thit ẩm ướt có thể đâm vào miệng Lam Dao. Nước trên côn thit chạm vào mặt Lam Dao, mùi tinh dịch đậm đặc bay vào mũi nàng, nàng ngửi thấy, tiểu huyết bất giác lại ẩm ướt rồi...

Nhưng nàng lại sợ đau, liền làm nũng với Tử Dương.

- Tử Dương, tiểu huyết của ta...

Tử Dương dừng động tác lại, nghĩ có cần thao nàng hay không? Nhưng mở hai chân nàng ra, nhìn thấy tiểu huyết nàng vẫn sừng đỏ như trước, lại không đành lòng chà đạp nàng.

Tử Dương nghĩ một lát:

- Hay là ta giúp nàng liếm nhé?

Lam Dao bĩu môi:

- Nó rất ngứa, người ta muốn bị thao thôi.

Tử Dương dở khóc dở cười, rõ ràng là nàng không cho làm, trái lại bây giờ lại nói như mình không chịu thao nàng vậy.

Bây giờ Lam Dao thật sự rất muốn côn thit lớn đâm vào mình. Nàng nhìn côn thit của Tử Dương, chớp chớp mắt, nghĩ tới cách làm khác...

Tử Dương nhìn thấy nàng quay lưng về phía mình quỳ cúi người xuống, lộ ra tiểu huyết và... Cúc huyết.

Lam Dao quay đầu nhìn hắn, một ngón tay cắm vào trong cúc huyết mình:

- Tử Dương, thao nơi này của ta.

Tử Dương mơ màng sờ ngón tay vẫn còn cắm trong cúc huyết, không nhin được cho một ngón tay vào.

Lam Dao rên rỉ, cảm thấy hơi đau đớn.

Tử Dương cũng sợ làm nàng đau, vì thế ngón tay lại chạm vào tiểu huyết để dính chút dịch thủy, mới lại cho vào trong cúc huyết nơi rộng ra. Đợi cúc huyết thả lỏng ra, côn thit của Tử Dương đã sắp nổ mạnh rồi.

Hắn rút ngón tay ra, tách móng của nàng ra, thở hổn hển nói:

- Ta muốn thao cúc huyết nàng rồi.

Côn thit của hắn rất thô, quy đầu to, chỉ cắm côn thit vào đã hao phí không ít sức, sau khi cắm vào hoàn toàn rồi, cúc huyết vô cùng chặt làm hắn thoải mái thở nhẹ một hơi.

Nhưng Lam Dao không thoải mái lắm...

- Tử Dương, ta đau.

Tử Dương sợ mình mềm lòng, trực tiếp che kín miệng nàng.

Lam Dao chỉ có thể phát ra tiếng “hu hu”.

Tử Dương bắt đầu rút ra cắm vào, Lam Dao vừa đau vừa sướng khoái, không chịu ngoan ngoãn để hắn cắm vào, thân thể nhích tới nhích lui.

Tử Dương mất hứng, hai tay nắm lấy cái eo nhỏ của nàng cố định lại, để hạ thân nàng không động đậy được, chỉ có thể để mặc hắn làm.

Tử Dương càng làm càng hăng, giờ tay nắm lấy ngực nàng, nhéo nhũ hoa, ra sức lôi kéo.

Lam Dao đau đến thét chói tai, nàng phát hiện Tử Dương lại bắt đầu rồi... Bắt đầu trở nên tàn bạo. Đường như mỗi lần hắn thao mình đều biến thành như vậy.

Nàng muốn dạy dỗ Tử Dương nhưng không đợi nàng mở miệng, Tử Dương dùng y phục chặn lấy miệng nàng, còn trối nàng lại.

Lam Dao vùng vẫy, nhưng không còn kịp rồi.

Trong đầu Lam Dao có âm thanh kêu gào: Chơi chết nàng... Chơi chết nàng...

Tay hắn lại dùng lực vỗ mông nàng, chỉ nghe “bốp” một tiếng, dấu năm ngón tay màu đỏ in trên mông trắng nõn của nàng.

Lam Dao nức nở, trong mắt là sương mù.

Nhưng Tử Dương làm như không thấy, xúc cảm đánh mông nàng quá tốt đẹp, thật sự là quá tốt, hắn yêu thích không buông tay, không dừng lại được, dùng lực đánh mông nàng một lát. Đợi hai bên mông bị hắn đánh đỏ bừng, hắn mới dừng tay.

Lúc này Lam Dao đã khóc đến hoa lê đầm mưa, nàng thề sau này lúc làm tình với Lam Dao đều phải trói hắn lại, nếu không trái lại mình sẽ thành tình nô của hắn!

- Còn phân tâm sao? Xem ra ta ra tay quá nhẹ.

Khóe miệng Tử Dương cong lên, côn thịt của hắn đâm mạnh vào cục huyết của Lam Dao, đồng thời còn cầm hai ngón tay vào tiểu huyết, côn thịt thao nàng, hai ngón tay cũng dùng lực làm vậy, rõ ràng là muốn chơi hồng nàng.

Lam Dao lại không trốn thoát, lại không kêu ra được, bất lực đến đáng thương.

Tử Dương nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của nàng cảm thấy thật đẹp, Lam Dao của hắn đúng là xinh đẹp làm người ta say mê thương yêu, trời sinh là tao hóa để hắn thao.

Dâm thủy trong tiểu huyết chảy càng nhiều hơn, đùi trắng mịn kẹp chặt lấy làm mỗi lỗ chân lông của Tử Dương đều cảm thấy sáng khoái.

Tốc độ rút ra cắm vào của hắn bắt đầu nhanh hơn, càng ngày càng dùng lực, thao Lam Dao sắp ngắt đi.

Lúc cuối cùng hắn không tiếp tục bắn vào cục huyết Lam Dao, mà rút côn thịt ra.

Hắn kéo y phục nhét trong miệng Lam Dao ra, nắm lấy tóc của nàng, bắn lên đôi môi hồng nhuận của nàng.

Một dòng tinh dịch đậm đặc tanh nồng bắn ra, Lam Dao khẽ cau mày, muốn né tránh. Nhưng nàng nâng mắt nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của Tử Dương, lại không dám nữa. đành để hắn bắn thứ đó lên gương mặt xinh đẹp, miệng của mình.

Hắn bắn ra quá nhiều, có một chút rơi xuống ngực nàng.

Tử Dương ra lệnh:

- Tự mình nâng ngực lên, liếm sạch sẽ.

Lam Dao ầm ỨC nghe theo, đợi liếm sạch xong, lại đáng thương tội nghiệp nhìn hắn.

Tử Dương xoa xoa tóc nàng, dùng côn thịt chẳng biết cứng rắn từ lúc nào chạm vào mặt nàng.

Lam Dao cảm thấy mình bị áp bức và lẳng nhục, nhưng không dám trêu chọc Tử Dương phát cuồng.

Tử Dương nhìn thấy bộ dạng nàng như vậy, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Lam Dao thấy hắn nở nụ cười, vì lấy lòng hắn, nàng quỳ dưới hông hắn, lè lưỡi liếm côn thịt cho hắn.

5. Chương 5: Liếm Lát Quy Đầu Của Hắn...

Liếm láp quy đầu của hắn, lại cười trên người hắn, kẹp hắn bắn ra...

Hai tay Lam Dao nắm lấy côn thịt của hắn, liếm rất hăng say. Nàng thích hương vị của hắn, khi đầu lưỡi liếm quy đầu của hắn, nàng nâng mắt nhìn thấy vẻ mặt sáng khoái của hắn, có cảm giác thành tựu.

Nhưng nàng chỉ liếm quy đầu, không để ý tới tận gốc, làm Tử Dương cảm thấy không đủ. Hắn ra lệnh:

- Mở tay ra.

Lam Dao nghe lời hấn, nhưng nàng chỉ dùng lưỡi liếm nhẹ dương vật. Một lát sau quai hàm nàng mệt mỏi. Nàng nhả côn thịt của hấn ra, âm ỨC nhìn hấn:

- Ta mệt.

Nhưng Tử Dương không thương tiếc nàng. Nắm lấy tóc của nàng, thô bạo đẩy côn thịt đâm thẳng vào trong miệng nàng.

Miệng nhỏ của Lam Dao bị hấn bắt mở ra, côn thịt chạm sâu trong cổ họng nàng, làm nàng khó chịu muốn chết.

Nàng giơ tay đẩy hấn, nhưng mới bị thao một lần, khó mà lấy lại sức. Huống chi nàng đang đẩy một đệ tử có võ công cực mạnh ở Thiếu Lâm.

Nhưng côn thịt của Tử Dương quá thô, thiếu chút nữa tiến vào cổ họng Lam Dao, cũng đành phải chịu thôi.

Đáng thương cho Lam Dao mới bị phá cục huyết, còn bị thao một lần Tử Dương mới bằng lòng bỏ qua cho nàng.

Lúc Tử Dương xuất tinh vốn định tiếp tục bắn trong miệng nàng, để nàng nuốt xuống, nhưng Lam Dao cứ bắt hấn phải bắn trong tiểu huyết của mình.

Nếu như là trước đây hấn sẽ cho rằng Lam Dao muốn sinh đứa bé cho mình, đương nhiên sẽ bằng lòng nghe lời nàng. Nhưng từ lần trước nhìn thấy nàng vụng trộm luyện công, hấn càng ngày càng kháng cự bị nàng hút dương tinh.

Nhưng sao đoán được Lam Dao sẽ cười trên người Tử Dương, dùng nhục huyết kẹp hấn bắn.

Chuyện này làm Tử Dương vừa tức giận lại tổn thương tự tôn...

Hấn tức giận đến mức muốn móc dương tinh trong tiểu huyết của nàng ra, một tay Lam Dao che tiểu huyết, một tay đẩy tay hấn ra.

- Chàng đừng dùng lực móc tiểu huyết như vậy... A! Đau! Chàng làm ta đau rồi...

Lúc trước Tử Dương bắn tinh xong sẽ khôi phục lại bình thường, vậy mà lúc này vẫn không chịu thương hương tiếc ngọc như trước.

Lam Dao không biết hấn bị sao vậy, nàng cảm thấy hấn sắp cho cả bàn tay vào bên trong. Đang lúc lo lắng mình có thể chống đỡ nổi bàn tay của Tử Dương hay không, cuối cùng Tử Dương cũng dừng tay.

Lam Dao buông lỏng ra, vừa định tức giận lại thấy Tử Dương đau đớn nhìn mình.

- Nàng muốn ta bắn vào tiểu huyết của nàng là vì lấy dương tinh luyện công sao?

Lam Dao rùng mình:

- Chàng, sao chàng biết?

Trong mắt Tử Dương là thất vọng, lại hỏi:

- Vậy nàng nói yêu ta, là thật hay giả?

Lam Dao không trả lời.

Nàng không biết mình thật sự yêu hấn hay chỉ thích làm tình với hấn.

Tử Dương cho rằng nàng không trả lời là đáp án phủ định.

Mặt hấn không chút thay đổi mặc xong y phục, đi tới cửa, quay lưng nói với nàng:

- Nàng đi đi. Phật Môn thanh tịnh, nếu bị các sư huynh khác phát hiện ra nàng ở trong này, bọn họ sẽ không bỏ qua cho người trong Ma Giáo.

- Vậy còn chàng, chàng có cứu ta hay không?

Dừng một lát, Tử Dương mới trả lời:

- Ta cho rằng đây chỉ là tình kiếp.
- Tử Dương, ta...

Tử Dương giơ tay lên, ý bảo nàng đừng nói nữa.

6. Chương 6: Quyển Rũ Trắng Trợn...

Sau khi Tử Dương rời đi, không về nhà gỗ nhỏ tìm Lam Dao nữa.

Lam Dao thật sự tức giận:

- Sao hắn lại có thể không cần ta nữa!

Nàng tìm đến Thiếu Lâm Tự, đệ tử canh cửa nói cho nàng biết Tử Dương sư huynh không tiện gặp người khác. Nàng bảo đệ tử canh cửa truyền tin giúp nàng, nhưng tin tức bị trả lại.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt nàng, nàng cố nén không khóc, đệ tử canh cửa nhìn thấy đều không đành lòng.

Cuối cùng nàng quật cường lau nước mắt, mong đệ tử canh cửa giúp nàng truyền tin cho Tử Dương...

Đệ tử canh cửa nói với Tử Dương đang cung kính niệm kinh trước mặt Phật Tổ:

- Sư huynh, vị cô nương kia nói... Nàng sẽ quên huynh.

Bởi vì tướng mạo của Tử Dương tuần tú, đây không phải là lần đầu tiên bị một cô nương quán lấy. Đệ tử canh cửa coi như không thấy gì, biết sư huynh nhà mình có định lực mười phần, chỉ coi Lam Dao là một ong bướm.

Đệ tử canh cửa cảm thấy Lam Dao là một cô nương xinh đẹp động lòng người như vậy, nếu gặp được nam nhân bình thường, chắc chắn đã được bảo vệ thật tốt. Chỉ tiếc nàng nhìn trúng Tử Dương sư huynh không ăn khói lửa nhân gian.

Tử Dương vẫn chăm chú niệm kinh, giống như hoàn toàn không để ý đến nội dung sư đệ canh cửa nói. Mãi đến khi đệ tử canh cửa rời đi, hắn mới mở to mắt, trong đáy mắt là đau thương.

Vào ban đêm, những người khác đều ngủ cả, trong điện chỉ còn lại mình Tử Dương.

Hắn vì quên Lam Dao không ngừng niệm kinh, cầu xin hóa giải tổn thương trong lòng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhưng Tử Dương giống như không nghe thấy, vẫn gõ mõ niệm kinh như trước. Nhưng sao hắn có thể không nghe thấy được, công lực của hắn thâm hậu, e rằng cách tám trượng hắn vẫn nghe thấy được.

Lam Dao cười nhẹ, đêm nay nàng vô cùng kiên nhẫn.

Hai tay nàng nhẹ nhàng chạm vào vai hắn, dán sát vào tai hắn thổi một hơi.

Tử Dương không để ý đến nàng, bộ dạng giống như không bị quấy rầy, nhưng tiết tấu gõ mõ lại càng lúc càng nhanh.

- Tử Dương, ta rất nhớ chàng.

Mở dừng một lát, lại tiếp tục.

Bộ ngực mềm mại của Lam Dao áp sát vào tấm lưng nở nang của hắn, hai tay non mịn mò vào trong vạt áo, lướt nhẹ trong ngực hắn, đầu lưỡi liếm từ cổ đến viền tai hắn.

Tử Dương vẫn bình tĩnh, không muốn bị nàng quấy rầy. Vốn tưởng rằng mình đã qua cửa, không ngờ bỗng nhiên Lam Dao lại ngậm chặt lấy vành tai hắn.

Toàn thân hắn cứng đờ.

Lam Dao còn muốn sờ xuống dưới lại bị Tử Dương đẩy ra, ngã nhào xuống đất.

Tử Dương đứng dậy, cau mày, nhìn Lam Dao từ trên xuống dưới:

- Nàng tới đây làm gì?

Lam Dao bị bại lộ thân phận, cũng không che giấu gì nữa. Nàng xinh đẹp nằm nghiêng trên mặt đất, một tay chống đầu, một tay tung tơ tằm ra, kéo Tử Dương đến gần mình...

Tử Dương không ngờ nàng dám khoe khoang võ công trước mặt mình, không chút để ý nên bị tơ tằm kéo lấy, đè lên người nàng.

Trên người nàng có hương thơm nhàn nhạt, lúc động tình trở nên nồng đậm, thúc giục dục niệm của người ta sâu hơn.

Đôi mắt của Tử Dương lạnh lùng, ngữ khí không nóng không lạnh:

- Người trong Ma Giáo tự tiện xông vào Thánh địa của Phật giáo, nàng không sợ ta giết nàng sao?

Tay hắn bóp cổ nàng, nhưng không dùng lực.

Lam Dao không chút để ý, kéo tay hắn ra, lại ôm lấy cổ của hắn. Môi hai người chỉ cách chưa tới một ngón tay, hơi thở ẩm ướt nóng bỏng làm bầu không khí càng thêm ái muội dâm mị.

- Giết ta không có ý nghĩa gì.

Lam Dao hôn hắn một cái, tiếp tục nói:

- Thao chết ta là được rồi.

7. Chương 7: Mình Không Nỡ Không Gặp Tử Dương

- Vì sao nàng vẫn tới tìm ta?

Tử Dương muốn cho nàng một cơ hội cuối cùng, chỉ cần nàng có tình ý với mình, như vậy hắn sẽ vứt bỏ hết mọi chuyện ra sau đầu.

- Dương nhiên là muốn tiếp tục điên loạn đảo phượng với chàng rồi.

Đôi mắt nàng như tơ, nhưng trong mắt Tử Dương là thất vọng. Hắn chống người dậy muốn rời khỏi nàng, không ngờ Lam Dao lại phun ra chút mị hương.

Đó là dâm dược mạnh nhất trong thiên hạ, cho dù người có ý chí sắt thép cũng sẽ đầu hàng trước dục vọng.

Hai mắt Tử Dương chậm rãi nhắm lại. Khi hắn mở mắt ra đã không còn tỉnh táo, mà tràn đầy dục niệm.

Lam Dao cười buông cổ hắn ra, nàng lười biếng nằm trên mặt đất đợi Tử Dương thô bạo, cuồng dã như gió bão với nàng...

Quả nhiên Tử Dương không làm nàng thất vọng.

Hắn xé nát váy sa mỏng của nàng, nhéo hai quả anh đào trước ngực nàng, vòng quanh bộ ngực nàng.

Bộ ngực bị đùa giỡn như vậy chắc chắn sẽ đau, Lam Dao kêu lên một tiếng, ánh mắt vô tội nhìn hắn, đồng thời đợi hắn xâm phạm nhiều hơn.

Khóe miệng nam tử trũng mị hương nhếch lên, cười vô cùng xấu xa lại hư hỏng.

Hắn nâng một chân Lam Dao lên, hai ngón tay cho vào trong càn quét.

Lam Dao thoải mái rên rỉ ra tiếng, lúc nàng đang híp mắt hưởng thụ, trong chớp mắt ngón tay của Tử Dương hơi kéo căng ra. Dâm huyết bị kích thích co rút lại, Lam Dao đau đớn đến mức sắp chảy nước mắt.

- Chàng dịu dàng một chút đi.

Tử Dương nở nụ cười:

- Dịu dàng sao?

Hắn rút ngón tay ra, bàn tay to khỏe vuốt giữa hai chân nàng một cái, lấy dâm thủy chạm vào mặt nàng.

Bỗng nhiên Lam Dao cảm thấy hơi nhục nhã, Tử Dương lại còn đổ thêm dầu vào lửa:

- Nàng có biết sau khi tiểu huyết của nàng bị ta làm đau sẽ chảy ra bao nhiêu nước không?

Lam Dao càng cảm thấy thẹn hơn, lại không thể phản bác. Minh trời sinh đã có tính dâm đãng, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn quen nàng, cần gì phải nói ra như vậy.

Nàng không để ý cắn cắn môi, nhìn Tử Dương miệng đắng lưỡi khô. Hắn lót đệm dưới gáy nàng, hôn nàng thật sâu.

Môi lưỡi dây dưa, tình dục dày đặc hơn, Tử Dương lại mút cái lưỡi thơm tho của nàng, mơ hồ nói:

- Ta yêu nàng...

Lam Dao nghe thấy vậy, khi nụ hôn của hắn chuyển xuống gáy ngọc của mình, hôn ra từng dấu đỏ hồng, nàng bật thốt ra một câu:

- Ta cũng yêu chàng.

Những lời này hoàn toàn thiêu đốt Tử Dương...

Hắn cởi quần ra, cầm côn thịt lớn đâm vào trong tiểu huyết nàng, đâm một phát tới cùng.

Lam Dao vừa đau đớn vừa sướng khoái, lúc mới đầu thì cảm thấy tiểu huyết có chút không chịu nổi. Tiểu huyết mềm mại bị hắn đâm từng phát hơi run lên, nàng cắn đầu vai hắn, cố gắng nhịn xuống, khuyên bảo mình: Mình không nở không gặp côn thịt của Tử Dương.

Nàng không tin mình ngoan ngoãn phục tùng để hắn đè một lát, hắn có thể giữ khoảng cách với mình!

Đầu vai bị nàng cắn ra dấu răng, trái lại thành thuốc trợ hứng. Tử Dương đẩy hai chân nàng đến trước ngực, cửa huyết vênh lên, hạ thân hắn ra sức đâm xuống!

Tư thế này vốn dễ dàng thao đến hoa tâm, hắn còn liều mạng chơi đùa như vậy, Lam Dao thật sự cảm thấy mình sắp không chịu nổi rồi.

Nàng khóc cầu xin tha thứ:

- Tử Dương, ta sắp bị chàng giết chết rồi.

Tử Dương nghe xong, trái lại thao càng ác hơn.

Hắn dùng lực vỗ vào mông nàng làm nàng đau, tiểu huyết của nàng co chặt lại, kẹp hắn rất thoải mái.

Hắn nhìn Lam Dao bị mình thao khóc, ham muốn chiếm hữu được thỏa mãn rất nhiều.

Hắn đè lên người nàng, cắn vành tai của nàng nói:

- Tiểu tao hóa, ta chính là muốn giết chết nàng nha, dù sao từ nhỏ nàng đã dành cho ta thao...

8. Chương 8: Lúc Ân Ái Lời Nữ Nhân Nói Chàng Cũng Tin

Lam Dao cảm thấy những lời hấn nói không hiểu gì cả, nhưng nàng không có tâm tư nghĩ lại.

Bây giờ toàn bộ lực chú ý của nàng đều tập trung ở tiểu huyết, nơi đó bị Tử Dương hành hạ lấy lợi không chịu nổi, vừa mềm vừa tê, hoa tâm bị va chạm vừa đau vừa sướng khoái. Nàng không kìm lòng nổi kêu lên:

- Tử Dương... Tử Dương... Chàng thật sự muốn... Muốn giết chết ta ừm... Biến thành ta rất sướng khoái... A a...

Tử Dương hưng phấn không chịu nổi, nghe xong lời này còn sao nữa? Hai tay hấn nắm lấy ngực nàng, nhũ hoa của nàng bị hấn cắn, dùng lực cắn làm nàng kêu đau. Dưới thân lực móng đóng đưa cũng nhanh hơn, làm Lam Dao vừa khóc vừa lắc đầu, nắm lấy hai tay hấn đang bóp ngực mình muốn lấy ra.

- Không được, không được, ta thật sự không chịu nổi, tiểu huyết sắp hỏng rồi.

Lam Dao căn bản không rõ mình cầu xin tha thứ hay đổ thêm dầu vào lửa, chỉ làm Tử Dương làm càng độc ác hơn.

Tử Dương cảm thấy nắm ngực nàng bóp còn chưa đủ, liền bắt đầu vỗ mạnh tay vào ngực nàng mấy cái. Tay hấn rất to, lực tay lại mạnh. Sau vài tiếng “bóp bóp bóp”, ngực Lam Dao đỏ bừng rồi.

Hấn nhìn bộ dạng nàng bị mình đùa giỡn thảm như vậy, cười giống như ác ma.

Lam Dao mở mắt ra, nhìn thấy Tử Dương khiến người ta rùng mình, cùng với tượng Phật Tổ sau lưng hấn, bỗng nhiên làm nàng hơi hoảng hốt. Người trước mắt đâu còn là đệ tử từ bi của Phật giáo, hấn căn bản chính là quỷ hút máu, ăn thịt người...

Trong lòng nàng bắt đầu nảy sinh cảm giác sợ hãi, muốn thoát đi cũng không còn kịp rồi, tình huống trước mắt căn bản không chịu khống chế của nàng, nàng chỉ có thể để mặc hấn làm thịt.

Tử Dương lật nàng lại, làm nàng từ phía sau. Làm như vậy càng sâu hơn, nàng kêu càng lớn tiếng. Lúc thật sự không chịu nổi, nàng liền bò về phía trước theo bản năng. Nhưng còn chưa thoát khỏi cơn thịt của hấn, đã bị hấn kéo trở về, lực cắn làm nàng kêu lên một tiếng đau đớn, đau đớn làm toàn thân nàng không còn sức lực.

Nàng không muốn phản kháng nữa, mặc hấn muốn làm gì thì làm. Không cho hấn chơi đủ, hấn sẽ không bỏ qua cho mình.

Lam Dao vừa khóc vừa nghĩ như vậy. Vì để hấn làm càng thoải mái, nàng cúi thấp người hơn nữa, nâng cao móng lên làm cơn thịt hấn cắn vào càng sâu.

Vì để hấn nhanh chóng bắn ra, chẳng những tiểu huyết của Lam Dao kẹp cơn thịt hấn, còn nói những lời hấn thích nghe.

- Cơn thịt lớn của Tử Dương ca ca, từ nhỏ Dao Dao đã dành cho chàng thao, chỉ cần chàng thích, muốn chơi ta thế nào cũng được.

- Tiểu huyết của Dao Dao thích ai thao nhất.

- Người ta chỉ cần cơn thịt lớn của Tử Dương, Tử Dương thao ta sướng khoái muốn chết.

Tử Dương nghe nàng nói những lời dâm dăng, thao càng lúc càng nhanh, cuối cùng trong chớp mắt bắn đầy tiểu huyết của nàng.

Mà lúc này Lam Dao thật sự cảm thấy mình sắp bị hấn thao sướng khoái muốn chết, dường như chỉ còn một hơi.

Lam Dao quỳ rạp trên mặt đất, Tử Dương sợ nàng bị cảm lạnh, ôm nàng tựa vào ngực của mình. Hấn nâng cằm nàng lên, dịu dàng hôn một cái:

- Nàng vừa nói nàng yêu ta.

Bây giờ Lam Dao không có tinh thần nói nhiều chuyện như vậy, trong đầu nghĩ cái gì thì nói cái đó.

- Lúc ân ái lời nữ nhân nói chàng cũng tin.

Thân thể Tử Dương cứng đờ, thua thảm hại. Cuối cùng vẫn là nàng tham luyện thân thể của mình...

Bên ngoài đại điện truyền đến tiếng đệ tử đi tuần đêm:

- Sao lại có mùi của Ma Giáo ở đây, ai dám làm bữa trong đại điện vậy?

Tử Dương vừa nghe nhú mào. Lúc các sư huynh đệ phát hiện yêu nữ Ma Giáo quyến rũ mình ở trong Thiếu Lâm vui vẻ, chắc là bọn họ sẽ đánh chết nàng.

Hắn cởi ngoại bào của mình ra, khoác lên người Lam Dao, ôm chặt nàng. Lại ôm nàng rời khỏi điện bằng cửa ngầm, dùng khinh công ra khỏi Thiếu Lâm Tự.

Đợi đến rình cây rậm rạp, Tử Dương để Lam Dao trên mặt đất.

Lam Dao cho rằng Tử Dương muốn bỏ trốn theo mình, kéo tay hắn cười vô cùng ngọt ngào.

Đâu biết Tử Dương thu hồi tay mình lại, lạnh lùng nói:

- Sau này đừng đến Thiếu Lâm nữa.

Lam Dao nhìn bóng lưng hắn càng lúc càng xa, cảm thấy lần này hắn thực sự không cần mình nữa. Bỗng nhiên nàng rất muốn khóc nếu hắn thật sự không muốn gặp mình, với võ công của hắn mình căn bản không đến gần hắn được.

Trong đêm khuya, sau khi không nhìn thấy Tử Dương nữa, từng giọt nước mắt chảy từ trên gương mặt xinh đẹp của Lam Dao xuống...

Trên lôi đài Phủ thành đang cử hành đại hội luận võ.

Người ngồi vị trí chủ trì trên đại hội luận võ đúng là Lam Dao.

Nàng mặc váy sa mỏng, mang theo khăn che mặt bằng sa mỏng, cho dù người dưới đài không thấy rõ khuôn mặt nàng, nhưng chỉ cần nhìn dáng người và gương mặt lộ ra, cũng biết chắc chắn là một mỹ nhân.

Đại hán tử nói với tiểu tử cầm chùy trong tay:

- Nhìn thấy không, nữ nhân ở trên kia rất tuyệt nhỉ?

Tiểu tử gật đầu. Đại hán tiếp tục nói:

- Người thắng trận luận võ đài này có thể ngủ với nàng!

Tiểu tử nhìn Lam Dao, nuốt một ngụm nước bọt.

Không sai, Lam Dao tổ chức đại hội luận võ là vì tìm kiếm nam nhân!

Nàng nghĩ thầm: Hừ, không có Tử Dương thì sao chứ, không phải trên đời này chỉ có mình chàng là nam nhân.

Nghĩ đến Tử Dương, trong lòng nàng liền buồn bực, nhưng vẫn luôn nhớ tới hắn. Nàng không khỏi nhú mào, nói:

- Bắt đầu đi.

Cùng lúc đó trong Thiếu Lâm Tự.

Tử Dương ngồi xổm phía sau phương trượng, kính trọng thành khẩn nói:

- Phương trượng, ta phải hoàn tục.

9. Chương 9: Vẫn Là Hương Vị Cũ...

Đại hội luận võ tranh mỹ nhân diễn ra khoảng bảy ngày mới phân thắng bại.

Người thắng là Yến công tử xuất thân danh môn, tên là Yến Khải. Sở trường của hắn ta là dùng quạt, từng chiêu thức đều nhanh nhẹn, sớm đã thành cao thủ phong lưu trên giang hồ, nhìn qua vô số mỹ nhân. Cho dù như vậy, nhưng khi hắn ta đi vào khuê phòng của Lam Dao, nhìn thấy Lam Dao cởi bỏ khăn che mặt vẫn bị sự xinh đẹp của nàng làm khuất phục.

- Lam cô nương đúng là tiên nhân, tuyệt sắc như vậy chỉ có ở trên trời, nhân gian khó mà có mấy người!

Hắn ta vừa nói vừa liếm khóe miệng, ảo tưởng đến cảnh cùng Lam Dao ân ái có nhiều mất hồn.

Nhưng Lam Dao ngồi ở trên giường vẫn lạnh nhạt nhìn hắn ta.

Hừ! Bộ dạng không đẹp bằng Tử Dương, thân thể cũng không cường tráng như Tử Dương nữa. Đại hội luận võ rầm rộ gì chứ, cứ quyết định mặt hàng như vậy sao?

Nàng không nhận được trọn mắt, cũng không để ý đến cảm nhận của Yến Khải.

Yến Khải không cho là đúng, hắn ta chỉ muốn lọt vào mắt mỹ nhân trước, nếu nàng thích mình thì đương nhiên tốt, không thích cũng không sao. Làm tình thôi mà, yêu cầu cao như vậy làm gì.

Hắn ta nở nụ cười đậm đàng, cởi y phục.

Lam Dao cau mày nói:

- Người tắm rửa chưa.

Hắn ta đi đến sau bình phong tắm rửa. Sau khi hắn ta tắm xong đi ra, vốn nghĩ có thể hưởng dụng mỹ nhân, nhưng khóe mắt đuôi mày của Lam Dao đều lộ ra vẻ ghét bỏ.

Không ai không để tâm bị người ta chán ghét ở trên giường, trên mặt Yến Khải vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng lại nghĩ: Tiểu tao bức, đợi lát nữa xem ta giết chết người không! Làm xong rồi ta còn muốn kéo người ra ngoài, cho các huynh đệ làm người! Cho người dám khinh thường ta!

Lam Dao không biết suy nghĩ trong lòng hắn ta, chỉ là càng ngày càng thấy hắn ta chướng mắt. Vì thế nàng đổi ý rồi...

- Người vẫn nên dừng tới đây, ta nhìn thấy người đã muốn nôn. Người rút đi.

Có bao giờ Yến Khải chịu nhục nhã như vậy, hắn ta không thể nhận được nữa, trực tiếp cầm lấy cái quạt muốn ra tay với Lam Dao.

Tuy Lam Dao là thánh nữ của Ma Giáo nhưng chỉ biết khinh công và công pháp quyền rũ trên giường. Thấy Yến Khải ra tay với mình, nàng mới cảm nhận được nguy hiểm. Vốn tưởng rằng mình sẽ mất mạng, nàng nhắm chặt hai mắt lại, nhưng bên tai lại vang lên tiếng hét thảm...

Nàng trợn mắt nhìn, phát hiện ánh nến trong phòng đã bị tắt, chỉ có thể nhờ ánh trăng ảm đạm, mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng phía trước. Chỉ thấy trong phòng có thêm một trắng hán như con gấu đầy lông, chẳng biết xông vào trong phòng từ lúc nào, bóp chết Yến Khải.

Lam Dao kinh ngạc, thứ nhất bị bộ dạng chết không nhắm mắt của Yến Khải dọa sợ, thứ hai là bị khí thế trên người con gấu đầy lông dọa sợ.

Con gấu đầy lông ném Yến Khải đi, đi từng bước về phía Lam Dao.

Lam Dao ngồi ở trên giường lùi về sau, nhìn thấy bộ dạng nàng sợ hãi, hắn nở nụ cười.

Lam Dao cảm thấy hơi thở này có chút quen thuộc, nhưng không đợi nàng nhớ tới giống ai, bộ ngực liền truyền đến đau đớn:

- A!

Con gấu đầy lông bóp lấy ngực nàng kéo, xem ra hấn không dùng lực lắm, chỉ là thân thể Lam Dao quá mềm cảm.

- Thân thể của cô bé vừa non vừa mềm nha.

Giọng nói của hấn trầm thấp, có chút không được tự nhiên.

Lam Dao sợ hấn, hốt ha hốt hoảng không dám nghĩ nhiều.

Con gấu đầy lông cười hài lòng, sau đó khiêng Lam Dao lên vai, nhảy ra ngoài cửa sổ mang nàng đến một vùng hoang vắng.

Sau khi hấn ném Lam Dao xuống đất, Lam Dao lập tức bỏ chạy.

Con gấu đầy lông không vội chậm rãi nói:

- Còn dám bước đi nữa, ta sẽ cắt chân của ngươi.

Lam Dao sợ tới mức không nhúc nhích, nhưng lúc con gấu đầy lông đến gần muốn cưỡng bức nàng, nàng vẫn phản kháng theo bản năng...

10. Chương 10: Cường Bức (một)

Lam Dao quay mặt đi, đẩy con gấu đầy lông ra, vừa khóc vừa la.

Hấn cười ha ha, xé rách xiêm y của nàng. Dáng người thướt tha mê người như ẩn như hiện lộ ra, hấn nhìn thấy côn thịt nhanh chóng to hơn.

Hấn cầm lấy côn thịt ma xát giữa chân nàng, Lam Dao muốn đập vào ngực đẩy hấn ra, trái lại bị hấn nắm lấy đầu gối mở hai chân. Hấn tỉ mỉ nhìn tiểu huyết của Lam Dao.

Lam Dao cảm thấy vô cùng xấu hổ, uy hiếp:

- Mao hùng! Ta nói cho ngươi biết! Sư phụ của ta là yêu nương Lam Tâm của Ma Giáo! Ngươi bắt nạt ta như vậy, bà ấy sẽ không bỏ qua cho ngươi! Chắc chắn sẽ băm ngươi ra vụn đoạn! Đầu thân hai nơi! Lẳng trì xử tử! Ngủ mà phân thân...

Nàng nói rất nhiều, chợt nghe hấn nhíu mày nói:

- Hừm?

Khụ một tiếng, lại hỏi tiếp:

- Nàng gọi ta là Mao Hùng sao?

Người này không mắng chửi người, cũng không đánh người nhưng khí tràng quá mạnh mẽ làm người ta sợ hãi không lý do. Lam Dao bị hấn hỏi như vậy, lập tức không dám lên tiếng. Sợ hãi quay mặt đi, không dám nhìn hấn nữa.

Tử Dương nghĩ thầm rằng: Nàng đúng là thiếu thu thập!

Thấy nàng hơi ngoan một chút, hấn buông lỏng hai chân nàng, trái lại tách dâm huyết của nàng ra. Nhục huyết xinh đẹp non mềm, cái động vừa chặt vừa nhỏ, chỉ có hấn mới biết được cảm côn thịt vào mắt hôn biết bao nhiêu.

Lam Dao liếc trộm hấn một cái, chỉ thấy ánh mắt dâm tà của hấn, mặt Lam Dao hoàn toàn đỏ bừng. Nàng vội vàng che lại, e lệ nói:

- Ngươi đừng nhìn.

Hấn đẩy tay nàng ra, giống như tên lưu manh, lưu manh nói:

- Lão tử không chỉ muốn nhìn, còn muốn liếm.

Nói xong hắn liền chui đầu vào giữa hai chân Lam Dao, liếm tiểu huyết nang.

Lam Dao cảm nhận được đầu lưỡi của hắn tiến vào tiểu huyết của mình, vách hang đều bị hắn liếm láp, tiểu huyết nhanh chóng ẩm ướt, hắn thuần thực liếm sạch nước của nang, liếm làm Lam Dao dục tiên dục tử, không nhịn được rên rỉ.

Ngay khi nang bay bay như đám mây, bỗng nhiên hắn ngậm lấy âm vật của nang, thân thể Lam Dao run rẩy, ngay sau đó bị hắn dùng lực rút mà kêu lớn tiếng.

- A... A a, người đừng, a... Ta không chịu nổi.

Đợi hắn rút đã rồi, toàn thân Lam Dao xụi lơ vô lực, dâm thủy giàn giụa ẩm ướt khắp đùi nang.

Hắn vươn tay lau miệng, nhìn hai mắt Lam Dao mê ly, hai má đỏ bừng, dâm ma trong lòng hoàn toàn được thả ra. Một tay hắn đè lên vai nang, một tay nắm lấy cằm nang, cúi người hôn lên môi nang, vừa kịch liệt lại mãnh liệt.

Lam Dao bị hắn hôn một lát liền cảm thấy không thở nổi. Nang đẩy hắn ra theo bản năng, hắn giống như một ngọn núi, không thể lay động.

Thấy nang bắt đầu không ngoan, hắn dùng một tay nắm lấy cổ tay nang, chế trụ trên đỉnh đầu.

Bộ ngực to của nang lắc lư theo thân thể, ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn, căn bản không thể tách ra. Khác với tội phạm cường gian, hắn không đánh mặt nang, chỉ thích đánh mạnh vào bộ ngực to của nang.

Bộ ngực to non mềm như đậu hủ, vừa mềm vừa to. Bàn tay to của hắn phát ra từng tiếng “bóp bóp”. Bộ ngực của Lam Dao nhanh chóng bị hắn làm cho vừa sưng vừa đỏ, nhưng hắn còn cảm thấy không quá sức, dùng sức nhéo nhũ hoa của nang.

Lam Dao khóc lóc cầu xin như thế nào hắn đều coi như không nghe thấy, hắn tàn nhẫn cười nói:

- Bây giờ đã kêu đau, lát nữa nang phải làm sao bây giờ. Lão tử mới bắt đầu chơi nang thôi.

Hốc mắt Lam Dao đều đã khóc đỏ, hai tay cũng bị hắn nắm lấy lâu lắm rồi, đều bắt đầu run lên. Nang hơi run rẩy, đáng thương tội nghiệp cầu xin hắn:

- Nếu ngươi đòi tiền, ta sẽ cho ngươi tiền. Nếu ngươi muốn nữ nhân, ngươi thả ta ra, ta đi tìm nữ nhân tới cho ngươi. Ta cầu xin ngươi... Cầu xin ngươi đừng lấn qua lấn lại ta.

Hắn cười ha ha:

- Đợi tiểu huyết của nang bị ta dâm nát, ta sẽ suy nghĩ đến chuyện có thả nang đi hay không.

11. Chương 11: Cường Bức (hai)

Không biết vì sao Lam Dao lại sợ người trước mắt.

Bây giờ tay nang bị hắn đè chặt, chân lại bị hắn đẩy ra, không thể động đậy làm nang hoảng hốt, nước mắt không khống chế nổi chảy ra ngoài.

Hắn không hung mãnh thao nang, mà chậm rãi cắm côn thịt vào trong. Hắn thưởng thức biểu tình của nang, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nang theo tiểu huyết chậm rãi nuốt vào mà bộ dạng khó nhịn, làm cho hắn ý loạn tình mê.

Từ khi Tử Dương rời khỏi Lam Dao, nang không có tiếp xúc với nam nhân, tiểu huyết lại căng chặt như chưa phá màng trinh, côn thịt lớn như vậy làm nang không thích ứng.

Nang uốn éo người, với ý đồ tránh thoát đi.

Hắn buông tay nàng ra, xem mình đã cắm vào trong thân thể nàng, nàng còn có thể làm gì.

Lam Dao lại đẩy ngực hắn ra, nhưng vô dụng, mình ở trước mặt hắn như con mèo nhỏ đối diện với mãnh hổ.

Hắn thích thú nhìn nàng phản kháng, nàng càng dùng lực đẩy hắn, hắn gặm cổ nàng càng hăng hái. Theo sát còn có cơn thịt lớn bắt đầu đâm mạnh vào tiểu huyết non mềm của nàng.

Lam Dao bị cắn khóc hu hu:

- Quá lớn, người nhẹ một chút...

Hắn vỗ mạnh cái mông tròn tròn của nàng, hỏi:

- Đau thật sao?

Lam Dao gật đầu.

Hắn cười nhẹ nói:

- Được rồi, làm chậm rãi.

Lam Dao cho rằng mình có thể thoải mái một chút, kết quả hắn đẩy hai chân nàng ra, đè chặt lên trên ngực, làm tiểu huyết và cúc huyết nàng đều lộ ra.

Lam Dao nghĩ thầm rằng không ổn, quả nhiên hắn bắt đầu đâm vào cúc huyết nàng rồi.

Chỗ đó càng đau...

Lam Dao thét chói tai, muốn đẩy tay hắn đè chặt hai chân mình ra, nhưng không làm gì được.

Hắn chơi rất vui vẻ, hắn đâm vào tiểu huyết một lát, lại đâm vào cúc huyết một lát, hai cái động bị cấm luân phiên, cảm Lam Dao một lát bay lên thiên đường, một lát xuống địa ngục.

Chơi chán tư thế này, hắn liền bảo Lam Dao quay lưng ngồi lên người mình.

Lam Dao vốn định nhân cơ hội này chạy trốn, nhưng nàng chạy chưa được hai bước đã bị hắn tóm lại. Nàng vẫn không ngoan ngoãn làm hắn không có kiên nhẫn.

Hắn ôm lấy nàng từ phía sau, để nàng ngồi lên người mình, cơn thịt cắm vào trong cúc huyết của nàng. Tư thế này vốn cấm rất sâu, Lam Dao cảm thấy thân thể mình sắp bị hắn xuyên qua rồi. Nhưng còn chưa xong, hắn lại dùng ba ngón tay cắm vào dâm huyết của nàng, cùng làm hai tiểu huyết.

Lam Dao khóc đến mức cổ họng khàn khàn, cảm thấy mình sắp điên rồi, sao người này lại chơi đùa người khác như vậy?

- Dừng mà... Dừng mà... Người sắp chơi hỏng ta rồi...

Hắn còn một bàn tay rảnh rồi, không để ý nàng vừa chạy trốn, hắn dùng một tay bóp ngực nàng, ra sức bóp, thịt trắng nõn non mềm hiện ra qua ngón tay, có vẻ thật đáng thương.

- Nói cho nàng biết, trước khi lão tử không chơi ngán nàng, nếu nàng dám chạy, sẽ chặt đứt gân tay gân chân nàng. Sau đó lại nhốt nàng lại, dùng xích sắt buộc lại, thao như động vật!

Lam Dao cảm thấy hắn không hù dọa mình, hắn đang nói thật. Bây giờ toàn thân nàng phát run, không biết là bị hắn thao hay là sợ hãi. Ngực bị hắn chơi đùa đau quá, nàng quay đầu lại khóc lóc cầu hắn:

- Người nhẹ một chút.

Hắn đùa nàng:

- Vậy nàng muốn ta bóp như thế nào?

Bây giờ Lam Dao không dám chống đối hắn, chắc là cũng biết hắn muốn nghe lời dâm đảng, liền nghe theo hắn:

- Gia, ngực ta vừa trướng vừa đau, người nhẹ một chút. Nếu lát nữa bóp ra sữa, đều cho người uống.

Sau khi thốt ra lời này Lam Dao cảm thấy cơn thịnh trong cục huyết mình lại to hơn. Nàng kêu khổ trong lòng, ngoài miệng tiếp tục nói lời đâm dăng.

- Gia, cơn thịnh của người thực lớn, tiểu huyết của người ta sắp bị người thao hồng rồi...

Hầu kết của hãn di chuyển, cuối cùng không khống chế nổi mình. Hãn đẩy Lam Dao về phía trước, để nàng quỳ trên mặt đất. Sau đó cơn thịnh to lớn đâm mạnh vào tiểu huyết nàng.

- Đồ đâm dăng! Ai bảo người lăng lơ như vậy! Hôm nay lão tử làm chết người!

Giống như lời hãn nói, thật sự làm chết nàng.

Lam Dao chịu đựng, bộ ngực to cũng bị hãn chà đạp. Nàng muốn khiến hãn nhanh chóng bắn ra, tiểu huyết dùng sức kẹp chặt cơn thịnh hãn. Hãn sáng khoái đến mức hít một hơi khí lạnh, hai tay nắm lấy nhũ hoa của nàng ra sức nhéo.

Nghe tiếng rên rỉ thống khổ của nàng, thú huyết của hãn sôi trào, chỉ muốn chơi nàng thảm hại hơn.

Lam Dao bị thao đến thất thần. Giữa lúc hoảng hốt nàng suy nghĩ, vì sao cơn thịnh của nam nhân đều giống nhau, nàng cảm thấy cơn thịnh của người này không khác Tử Dương lắm, đều làm nàng thấy đau...

Hãn thấy nàng thất thần, đâm mạnh nàng vài cái.

Lam Dao hoàn toàn bị thao mất đi năng lực suy nghĩ. Toàn thân nàng vô lực quỳ rạp trên mặt đất, thất lưng được nâng lên. Bởi vì chiều cao hai người cách khá xa, hai đầu gối của nàng đều đã rời khỏi đất. Có thể nói là tiểu huyết mặc hãn thao...

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, nàng đã không phân rõ là ai rồi. Trong miệng vô lực nỉ non:

- Tử Dương... Tử Dương ừm... A, ta đau quá...

Hãn nghe thấy nàng gọi tên mình, trái tim khẽ động, bất tri bất giác động tác dịu dàng hơn.

Sau đó hãn không liều mạng thao nàng nữa, nếu không bị hãn chơi đùa hung ác một đêm như vậy, Lam Dao sợ mạng của mình không còn.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, nàng trần truồng nằm trên mặt đất, toàn thân giống như bị xe ngựa nghiền qua vậy, động một chút liền đau.

Cổ họng khàn khàn vì khóc, nàng mới mở miệng phát hiện khoe miệng đầy nước. Vừa sờ đúng là tinh dịch đậm đặc. Vẫn còn hơi nóng, xem ra hãn mới bắn chưa được bao lâu.

Lam Dao thở dài, nghĩ thầm rằng có phải người này là gấu hay không, sao sức lực lại tốt như vậy, vậy mà thật sự thao nàng cả đêm.

Nàng đang suy nghĩ liền thấy một đôi chân đi tới trước mặt nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn, trợn to hai mắt...

Chỉ thấy sau khi hãn cạo sạch râu, vậy mà lộ ra gương mặt Tử Dương! Hoặc là nói... Tử Dương lại có tóc rồi! Tuy không dài lắm.

Nhìn thấy vẻ mặt giật mình của nàng, hãn cười hài lòng, mu bàn chân khẽ chạm vào mặt nàng, hỏi:

- Tỉnh rồi sao?

Lam Dao miễn cưỡng chống người dậy, hơi tức giận.

- Là chàng...

Tử Dương biết bây giờ nàng không còn sức lực, đá nàng quay lại mặt đất, để nàng tiếp tục nằm.

Hãn không dùng lực đá, bây giờ chỉ khẽ động là nàng ngã.

Sau khi Lam Dao tiếp tục nằm xuống, hãn thưởng thức bộ dạng trần trụi của nàng, càng nhìn trái tim càng ngứa ngáy, nhưng cũng biết nếu lại chơi tiếp sẽ hồng mắt. Không ăn, giải thêm cũng được. Hãn dùng chân giẫm lên bộ ngực của nàng, để nhũ hoa trơn mềm mềm mại cọ vào bàn chân hãn.

Thân thể Lam Dao run rẩy, cắn môi hỏi:

- Chàng! Vì sao chàng lại nhục nhã ta như vậy?

Tử Dương thu hồi chân, ngồi xổm người xuống, lấy một chút tinh dịch mình bắn vào trong tiểu huyết nang, lại cho tay vào trong miệng nang để nang mát.

Lam Dao không dám phản kháng, khi nang đổi mặt với Tử Dương hiện tại liền cảm nhận được Tử Dương đã biến thành con gấu đầy lông tàn nhẫn rồi.

Tử Dương không trả lời vấn đề của nang, mà trực tiếp tuyên bố:

- Sau này nang là đồ chơi của ta rồi.

12. Chương 12: Móc Tiểu Huyết Non Mềm Của Nang...

Tử Dương tắm ở gần đây, tóc còn chưa khô, để trần nửa thân trên, chỉ mặc một cái quần.

Khi Lam Dao nhìn thấy tóc hấn, cùng với bộ dạng ướt sũng lại nhẹ nhàng khoan khoái, không hiểu sao lại thấy hấn gọi cảm.

Tuy bây giờ nang sợ hấn, nhưng cũng biết nên dụ dỗ hấn như thế nào.

Nang trở mình, nhẹ nhàng hôn ngón chân lại dùng khuôn mặt cọ xát bàn chân hấn, giống như con mèo nhỏ vô tội ngẩng đầu nhìn hấn.

- Tử Dương, trên người ta thật khó chịu.

Tử Dương nín thở, vốn không muốn dụ dỗ nang, bây giờ hung ác không thể nào dậy nổi.

Hấn nhìn tất cả dấu vết xanh tím trên người nang do mình tạo ra, trên đùi còn có tinh dịch, khoe miệng cũng dính dính ẩm ướt, là kết quả mình mới bắn không lâu.

Trong đầu hấn vùng vẫy kịch liệt, tự nói với mình: Chỉ tốt với nang bây giờ, một lần cuối cùng. Không phải thấy bây giờ nang không thể đứng dậy nổi, mình tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

Hấn bế nang lên, mặt không chút thay đổi đi về phía hồ nước, chuẩn bị tắm rửa cho nang.

Trên đường đi Lam Dao yên tâm dựa vào ngực hấn, đầu tựa vào lồng ngực cường tráng, trong lòng ngây ngất nhìn hấn, ngọt ngào nói:

- Tử Dương, ta rất nhớ chàng.

Tử Dương “hừ” một tiếng, vẻ mặt không tin:

- Nhớ ta còn muốn mở đại hội luận võ sao?

Lam Dao cười:

- Ghen à?

Thấy hấn không nhìn nang một lần, nang lại lấy tay chọc chọc khuôn mặt tuần tú lẫm phí giá trị nhan sắc làm hòa thượng.

Nhưng hấn vẫn không để ý tới nang, Lam Dao lấy lòng nói:

- Ta nghĩ chàng không cần ta nữa, cho nên mới... Chàng xem, Yến Khải thắng đại hội luận võ đó, không phải ta không để hấn ta động vào người đấy sao.

Ánh mắt Tử Dương ít đi vài phần lạnh lùng, Lam Dao thừa thắng xông lên, hai tay ôm lấy cổ hấn, làm nũng nói:

- Ta đều không thích người khác, ta chỉ thích chàng.

Hắn dừng bước một lát, nhớ tới đêm qua nàng bị mình thao thả thích, kêu tên mình một tiếng lại một tiếng, lửa giận trong lòng cháy sạch không còn thịnh vượng nữa.

Lam Dao thấy có tác dụng, vui vẻ hôn hắn. Từ đôi má chậm rãi đến vành tai, lại từ vành tai liếm quanh một vòng, sau đó chậm rãi từ cổ đến hầu kết, cuối cùng khi muốn mút hầu kết của hắn, lại bị hắn ném vào trong ao phịch một tiếng.

Nàng sợ tới mức thét chói tai.

Tử Dương cười ha ha.

Lúc lơ đãng hắn nhìn thấy ảnh ngược của mình trong ao, chỉ thấy trên cổ hắn có vài vết hôn, chắc chắn vừa rồi nàng cố ý làm ra.

Hắn sờ cổ mình, nghĩ thầm rằng: Trách không được vừa rồi nàng dùng lực mút như vậy. Nhưng nàng làm vậy làm gì? Cho mình ấn ký thuộc về nàng sao?

Hắn nhìn Lam Dao, ao nước không sâu, nàng đứng trong ao vừa vịn lộ ra nửa bộ ngực.

Bầu ngực to nhờ nước đẩy lên cao, bơi trong nước, nhũ hoa đỏ au vừa vịn ở trên mặt nước.

Tử Dương nhìn thấy miệng đắng lưỡi khô, không nhịn được cũng xuống nước.

Phía sau có thêm thân thể khô nóng cường tráng, thậm chí còn có thứ cứng rắn chạm vào mông mình. Lam Dao kêu khổ trong lòng, ầm ừ nói:

- Tử Dương, chàng thương ta một chút đi, để ta khỏe lại rồi làm tiếp.

Tử Dương:

- Biết rồi, ta xuống giúp nàng tắm.

- Thật sao?

Lam Dao không tin hắn có thể kiềm chế được.

Tử Dương “ừm” một tiếng, một tay ôm lấy eo nàng, một tay cắm vào trong tiểu huyết của nàng.

Một lúc lâu sau, trong hồ nước dập dờn tràn đầy tiếng rên rỉ của Lam Dao.

- A... A a...

Nàng nghĩ thầm, sư phụ nói không sai, nam nhân đều là kẻ lừa đảo. Tử Dương thôi còn nói giúp nàng tắm, nhưng rõ ràng là trêu đùa mình!

- A... Nào có người giúp người khác... Giúp người khác tắm như chàng...

Nàng sẵn giọng.

Tử Dương làm chuyện dâm đãng nhưng trên mặt là nghiêm túc:

- Ngoan, bên trong nàng bị ta bắn quá nhiều tinh dịch. Không lấy ra sẽ bắn.

Đây là lý do gì chứ? Căn bản đừng nói còn hơn.

Lam Dao quay mặt đi, cảm thấy tiểu huyết bị hắn khuấy đảo đến cao trào:

- A... A... Còn không phải bị chàng làm bắn.

Lời này làm phía dưới Tử Dương cứng hơn, hắn hỏi ngược lại:

- Nàng thích bị ta làm bắn hay không?

Bây giờ Lam Dao chẳng quan tâm đến chuyện lấy lòng hắn, ăn ở hai lòng nói:

- Không, không thích... A!! A!! Chàng đừng... Đừng véo chỗ đó... A!!!

Tử Dương véo âm vật của nàng, véo nàng đến cao trào rồi.

Sau khi cao trào đầu óc Lam Dao trống rỗng, toàn thân xụi lơ vô lực, biến thành món đồ chơi mặc người ta ức hiếp.

Tử Dương muốn thao nòng nhưng tiểu huyết và cục huyết của nàng đều bị mình thao sưng lên, bất luận thế nào hắn cũng phải nhịn xuống.

Cuối cùng thật sự không có biện pháp, hắn để nàng ở bờ ao, kẹp chặt hai chân nàng lại, rút ra cắm vào hai chân nàng đến khi bắn ra.

Tiểu huyết mới được rửa lại dính tinh dịch nồng đậm, Lam Dao bĩu môi nói:

- Người ta lại bị chàng làm bẩn rồi.

Tử Dương cười nhẹ, giọng nói trầm thấp hỏi:

- Có thích hay không, hửm?

Lam Dao mệt mỏi ăn ngay nói thật:

- Thích.

Nàng tựa lưng vào người hắn:

- Rất thích dính mùi của chàng... Thích chàng.

Nàng bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

Sau khi Tử Dương dịu dàng lau giúp nàng, đặt nàng lên xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Sau đó hắn điều khiển xe ngựa đến một ngôi nhà ở Lâm thành.

Lúc Lam Dao tỉnh lại phát hiện mình nằm trên một chiếc giường mềm mại. Nàng nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng tinh xảo thanh lịch. Tuy cửa sổ đóng kín nhưng vẫn có thể thấy ánh sáng xuyên qua cửa sổ, bây giờ là buổi chiều.

Đây là đâu?

Cửa phòng được đẩy ra, Tử Dương mặc y phục quý giá rất đẹp đi đến.

Sau khi nhìn thấy hắn, Lam Dao liền yên lòng. Nàng ngồi dậy, giang hai tay ra làm nũng:

- Ôm ta một cái.

Tử Dương cười dịu dàng, đi đến bên cạnh giường ngồi xuống, nghe lời ôm lấy nàng.

- Ngoan, nên rời giường ăn một chút gì đó, sau đó...

Hắn nắm lấy hai vú nàng nói:

- Ta muốn mút sữa rồi.

Lam Dao cảm thấy bộ ngực căng to, khi bộ ngực được hắn vuốt ve giống như có thứ gì đó xuất hiện trên nhũ hoa.

Loại cảm giác kỳ lạ này nàng chưa bao giờ có. Nàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy vạt áo trước ngực theo động tác vuốt ve của hắn, đã bị thấm ướt...

13. Chương 13: Sữa...

- Ta... Ta làm sao vậy?

Lam Dao nhìn Tử Dương đẩy y phục mình ra, nắm lấy ngực mình bóp, một dòng sữa chảy ra.

Tử Dương hài lòng nói:

- Tác dụng của thuốc không tệ, đã vậy còn sắp có sữa rồi.

Khóe miệng hắn nhếch lên:

- Bây giờ ta có thể bắt đầu rồi.

Lam Dao không thể tin nhìn toàn bộ mọi chuyện, mình không mang thai, sao có thể có sữa được.

Nhưng cảm giác nhũ hoa bị hắn vừa mút vừa cắn vô cùng rõ ràng. Thậm chí nàng có thể cảm nhận được mình có sữa, bị hắn mút từng ngụm.

Tử Dương si mê thưởng thức bộ ngực nàng, một lát lại bóp sữa chảy ra, một lát lại muốn dùng miệng mút. Lúc hắn mút còn không ngoan, mút vài cái liền thừa dịp nàng thả lỏng lại cắn một cái, kích thích làm thân thể nàng run lên.

Nhưng bây giờ Lam Dao không có nhiều sữa lắm, một lát sau đã bị Tử Dương hút sạch rồi.

Tử Dương còn chưa thỏa mãn:

- Nghe nói thôi tình có thể kích thích tiết sữa.

Lam Dao bị hắn đẩy lên giường, kích động hỏi:

- Chàng, chàng muốn làm gì!

Tiểu huyết mình vẫn còn sưng, không phải thú tính của hắn nổi lên, bây giờ muốn làm mình đấy chứ?

Quả nhiên Tử Dương mở hai chân nàng ra, lại sờ soạng sữa trên ngực nàng cọ đến cửa huyết, liền muốn vác súng ra trận.

Lam Dao khóc lóc cầu xin:

- Chàng đợi ta khỏe hơn rồi... A!!!

Nàng còn chưa nói xong đã bị cơn thịnh nộ của Tử Dương cầm tới đấy.

Tử Dương vừa ra sức thao vừa nói:

- Lão tử không đợi kịp rồi!

Lam Dao bị hắn thao đau quá, lại không trốn thoát. Chỉ có thể cố gắng mở chân ra, để tiểu huyết không kẹp chặt như vậy, mình đỡ phải chịu tội. Nàng không biết mình làm vậy càng làm Tử Dương cầm càng sâu.

Tử Dương cười quỷ dị, nắm lấy bộ ngực to của nàng, sáng khoái nói:

- Thực con mẹ nó sướng!

Sau khi Lam Dao bị hắn thao một lát cũng không còn đau như vậy nữa. Tiểu huyết của nàng dần dần ướm át, sữa cũng chậm rãi trưởng ngực.

Tử Dương bóp thấy có sữa chảy ra, lập tức cúi đầu mút. Mút một lát sạch sữa, hắn lại thao mạnh Lam Dao.

Cứ như vậy, đợi hắn mút đến sáng khoái, Lam Dao đã không còn nửa cái mạng rồi.

Cuối cùng Tử Dương bắn toàn bộ dương tinh vào trong tiểu huyết nàng. Sau khi hắn bắn một lượng lớn xong, Lam Dao cảm thấy tử cung rất trưởng.

Nàng muốn vận công, hấp thu tất cả dương tinh của hắn chuyển hóa làm công lực. Lại bị Tử Dương điểm huyết, không thể vận công.

Nàng tức giận, không hiểu vì sao Tử Dương không cho nàng luyện công? Nhưng bây giờ cho dù nàng tức cũng chỉ có thể nuốt vào bụng, hoàn toàn không dám phản kháng Tử Dương.

Sau khi Tử Dương giúp nàng lau sạch thân thể xong, đợi nàng mặc y phục tử tế liền ôm nàng đi ăn cơm.

Trên đường đi Lam Dao hỏi hấn, sao mình có thể có sữa?

Tử Dương nói khi nàng ngủ, hấn cho nàng uống thuốc thúc giục sữa.

Lam Dao lại hỏi đó là thuốc gì?

Tử Dương nhìn nàng, hỏi lại:

- Nàng là thánh nữ của Ma Giáo, chẳng lẽ không biết đó là thuốc gì sao?

Đương nhiên Lam Dao biết đó là thuốc gì. Đó là thuốc thúc giục sữa chỉ có ở Ma Giáo, có hiệu quả nhanh chóng, còn không có hại với thân thể.

Nhưng vì sao Tử Dương lại có thuốc này?

14. Chương 14: Bị Thao Tĩnh...

Sáng sớm ở trên giường.

- A... A... Tử Dương thối, chàng, sao chàng... A sáng sớm đã... Bắt đầu động dục... A! Nhẹ một chút...

Tử Dương vừa thúc mạnh eo vừa thúc giục:

- Tay bóp lấy, lão tử muốn uống sữa của nàng.

Lam Dao tức giận vì hấn không cho nàng ngủ nướng, lại không dám không nghe lời, hai tay để hai bên người, bị hấn thao đến mức nắm chặt chân.

Tử Dương vui đầu vào ngực nàng mút sữa, cảm thấy không đã, ra lệnh:

- Tay đừng nhàn rồi, tự mình bóp ra sữa để ta uống.

Lam Dao trợn tròn đôi mắt ngập nước, bĩu môi nói:

- Chàng bắt nạt người ta!

Từ khi nàng bắt đầu có sữa, mỗi lần bị hấn đùa giỡn bộ ngực đều cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

Bây giờ hấn lại nói ra yêu cầu như vậy, Lam Dao cảm thấy không thể nhịn được nữa.

- Không nghe lời sao?

Tử Dương cười mỉa, sau đó trực tiếp thao nàng cho đến khóc.

Tử Dương giúp nàng lau nước mắt, lại hỏi:

- Có nghe lời hay không?

Lam Dao cắn môi, không nói cái gì nhưng nghe theo lời hấn nói, tự mình bóp ra sữa chảy vào trong miệng hấn.

Sau khi Tử Dương thỏa mãn, nhìn cửa huyết của nàng bị mình bắn đầy tinh dịch, không nhịn được lại giờ tay cho vào trong móc tinh dịch ra.

Vừa mới cao trào còn chưa hoàn hồn, lại không nhịn được muốn chơi nhiều hơn.

Hấn nắm lấy nhũ hoa của nàng nói::

- Lần sau nước tiểu của ta cũng ở trong tiểu huyết của nàng, có được không?

Tuy hấn dùng câu nghi vấn để hỏi nhưng thực ra hấn không cho Lam Dao cơ hội từ chối. Bây giờ hấn muốn chơi thế nào thì thế đó, nàng là tình nô để hấn thao.

Ví dụ như sáng nay hần tỉnh ngủ, trực tiếp đề Lam Dao ra thao. Trong tiểu huyết nàng còn có tinh dịch tối qua hần bắn, cho nên không cần đợi nàng ỉm ỉm, trực tiếp cầm tới đây, tùy theo ý mình.

Lam Dao chịu đựng cuộc sống như vậy.

Sở dĩ lúc trước nàng quyến rũ hần là vì nhìn trúng sức lực mạnh mẽ và khuôn mặt anh tuấn của hần, muốn huấn luyện hần thành tình nô của mình, ngày ngày lấy dương tinh của hần để luyện công.

Ai có thể ngờ đến bây giờ nàng lại thành tình nô của hần! Chẳng những mỗi ngày đều bị thao như một con chó cái, còn bị hần điểm huyết đạo, không luyện công được.

Quả thực là tiền mất tật mang!

Lam Dao càng nghĩ càng tức giận, nhưng xoắn xuýt cả ngày, đều không nghĩ ra được cách gì.

Cuối cùng buổi chiều ở trong thư phòng, khi nàng bị hần ấn đầu liếm côn thịt, rốt cuộc nàng cũng quyết định rồi...

Nàng muốn chạy trốn!

Tử Dương thấy nàng phân tâm, côn thịt đụng sâu vào cổ họng nàng hơn. Nhìn thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, hần cảm nhận được mình sắp bắn rồi.

Vì thế hần nắm lấy tóc nàng, kéo đầu nàng ra bắn lên khuôn mặt nàng.

Hơi thở của Lam Dao đều là mùi tinh dịch vừa tanh vừa nồng của hần, nàng không nhịn được vừa làm nũng vừa oán hận nói:

-... Chàng bắn.

Tử Dương cười dịu dàng...

15. Chương 15: Bắt Nạt Nàng Cả Đời...

Mấy ngày nay khỏi phải nói Tử Dương sướng khoái bao nhiêu.

Nữ nhân yêu thương ở bên cạnh mình, mình muốn lúc nào thì trực tiếp đề nàng xuống là có thể thao. Nàng cũng trở nên nghe lời hơn, mình muốn nàng làm gì nàng không có ý kiến.

Làm xong mọi việc đi ở trong sân, nghỉ lát nữa bộ ngực nàng sẽ chảy ra sữa, cùng với tiểu huyết ỉm ỉm, côn thịt lại bắt đầu rộn rạo.

Là lúc nên lấy nàng tiết dục, hôm nay phải bắt nàng tiểu mới được, bắn đầy tiểu huyết non mềm của nàng làm nàng trưởng không chịu nổi. Mặc kệ nàng cầu xin như thế nào cũng không bỏ qua...

Tử Dương nghĩ tới rất nhiều biện pháp chà đạp nàng, nhưng về phòng lại phát hiện không thấy nàng đâu nữa.

Hần ra lệnh cho tất cả mọi người đi tìm Lam Dao, nhưng không ai tìm được.

Toàn thân hần tỏa ra khí tức nguy hiểm, ánh mắt biến thành vô cùng độc ác.

- Dám trốn sao?

Lam Dao rời khỏi Tử Dương ngày đầu tiên, nhớ hần.

Lam Dao rời khỏi Tử Dương ngày thứ hai, nhớ hần, nhớ hần.

Lam Dao rời khỏi Tử Dương ngày thứ ba, ngoài trời mưa to.

Đêm đã khuya, nàng trốn trong ngôi miếu đổ nát nhìn mưa rơi, cuối cùng cũng hiểu rõ tâm ý của bản thân.

Hóa ra cảm giác không thể nói rõ của mình với Tử Dương là thích.

Bộ ngực rất trướng, không có Tử Dương giúp nàng mút sữa, nàng chỉ có thể tự mình bóp chảy ra. Nhưng nàng bóp lại đau, nàng đau đớn nên không dám dùng lực, không dùng lực sẽ không bóp ra được... Cứ như vậy mãi.

Nàng xoa bộ ngực của mình giảm bớt đau đớn vì trướng, nhớ tới bàn tay ấm áp của Tử Dương, nàng lại có phản ứng.

Một tay nàng nắm lấy nhũ hoa của mình, một tay xoa âm vật, tựa vào tường miếu đồ nát, tưởng tượng Tử Dương đang sờ mình.

Cảm giác thoải mái càng ngày càng mãnh liệt, rất nhanh nàng liền cao trào. Nhưng không đủ, đã quen với phương thức kịch liệt của Tử Dương, đơn giản như vậy không thỏa mãn được nàng rồi.

Nàng thật sự cảm thấy mình bị Tử Dương chơi hỏng, không ngờ cao trào qua đi lại càng trống rỗng hơn.

Không phải Lam Dao không muốn trở lại bên cạnh Tử Dương, nhưng bây giờ Tử Dương quá tàn bạo rồi. Nàng cảm thấy mình không được hắn coi là người, mà là công cụ hắn muốn thao lúc nào thì thao lúc đó.

Nàng vô cùng hoài niệm Tử Dương lúc mới quen, người vẫn luôn nghe theo lời mình nói. Nếu hắn vẫn nghe lời mình nói thì tốt rồi...

Nghĩ tới đây nàng nghĩ ra được một cách!

Sư phụ lợi hại như vậy! Bảo sư phụ chế phục hắn không phải tốt rồi sao!

Nghĩ đến Tử Dương ngoan ngoãn làm tình nô của mình, nàng liền không nhịn được nở nụ cười.

Ngày thứ tư, trời vừa sáng nàng liền đi tìm sư phụ.

Nhưng đi không được bao lâu, vậy mà nàng gặp sư phụ rồi! Phải biết rằng bình thường sư phụ ít rời khỏi Ma Giáo. Lam Dao cảm thấy vận khí của mình rất tốt!

Nàng hỏi sư phụ sao lại đến gần Dật thành? Sư phụ không nói cho nàng lý do, trái lại hỏi nàng gần đây thế nào.

Lam Dao thêm mắm thêm muối, nói mình gặp được một lô đỉnh vô cùng chất lượng, nhưng mình không thuần phục được hắn, cho nên muốn nhờ sư phụ giúp đỡ.

Sư phụ sáng khoái đồng ý.

Lam Dao vui vẻ, tính toán trong lòng: Tử Dương à Tử Dương, đến lúc chàng gọi ta là chủ nhân rồi...

Lam Dao tràn đầy kích động dẫn sư phụ đến ngôi nhà của nàng và Tử Dương ở Dật thành, khi quần gia nhìn thấy nàng vô cùng kích động, khóc lóc nói:

- Phu nhân! Người quay về rồi! Lúc người không có ở đây lão gia vô cùng đáng sợ!

Lam Dao vỗ ngực nói với quần gia:

- Yên tâm! Sau này có ta bảo vệ các người!

Nàng dẫn sư phụ và một đám người trong Ma Giáo theo sau sư phụ đến đại sảnh.

Tử Dương ngồi ở vị trí trung tâm nhân nhĩ dùng trà, không ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lam Dao một cái.

Lam Dao cảm nhận được lạnh lẽo của hắn nhưng không nghĩ nhiều, chỉ suy nghĩ: Đợi sau này chàng thành tình nô của ta, ta nhất định sẽ chinh chàng thật tốt! Ai bảo lúc trước chàng bắt nạt ta! Bây giờ lại không để ý tới ta!

Nàng bĩu môi, chỉ vào Tử Dương nói với sư phụ:

- Hắn là lô đỉnh của con! Sư phụ mau giúp con bắt lấy hắn!

Tử Dương nghe thấy vậy lông mày nhíu lại, cười một tiếng.

Lam Dao nghe thấy tiếng cười trào phúng của hắn, tức giận đến mức giậm chân. Nàng lớn tiếng nói với Tử Dương:

- Chàng còn dám cười sao? Chàng cứ đợi lát nữa xem!

Khi nàng nói xong lời này liền nhìn sư phụ, muốn thúc giục bà nhanh ra tay.

Không ngờ sư phụ lại quỳ xuống dập đầu với Tử Dương, một đám người trong Ma Giáo cũng cũng quỳ xuống.

Sau đó Lam Dao nghe thấy sư phụ nói với Tử Dương:

- Tham kiến giáo chủ.

Lam Dao giật mình nhìn Tử Dương:

- Chàng là giáo chủ của Ma Giáo sao?

Đúng rồi! Trách không được hắn liếc nhìn một cái liền nhận ra võ công mình tu luyện, còn thuốc thúc giục sữa...

Tử Dương nhìn Lam Dao, ra lệnh với sư phụ nàng:

- Cởi sạch đồ của nàng, dùng xích sắt trói lại cho ta.

Nàng chưa từng nghĩ tới mình sẽ gặp phải cảnh bi thảm như vậy.

Nàng bị ném vào một căn phòng chỉ có giường và dụng cụ tình dục.

Tay chân đều bị xích sắt khóa lại, cổ cũng bị dây xích khóa lại.

Ánh mắt bị bịt kín, miệng nhét một quả cầu bằng ngọc khắc hoa chạm rồng, hai nhũ hoa bị kẹp chặt, cúc huyệt và tiểu huyệt cũng bị cắm côn thịt bằng ngọc.

Tử Dương đi vào trong phòng ngồi xuống ghế dựa trước mặt nàng, lạnh lùng hỏi:

- Còn dám trốn không?

Lam Dao quỳ lắc đầu.

Tử Dương cười:

- Lại đây.

Lam Dao bò qua.

Tử Dương cúi người xoa xoa ngực nàng.

Bây giờ ngực nàng rất trướng, ngực bị hắn bóp chảy sữa mãnh liệt, nhưng nhũ hoa bị kẹp chặt lấy. Khó chịu đến mức làm nàng không ngừng rên rỉ.

Nhưng sữa của nàng quá nhiều, cho dù nhũ hoa bị kẹp chặt vẫn có vài giọt chảy ra, nhỏ xuống mặt đất.

Tử Dương nhíu mày:

- Đã dùng dùng thuốc rồi, sao sữa vẫn chảy nhiều như vậy?

Hắn mở bịt mắt cho Lam Dao, lấy quả cầu bằng ngọc ra.

Trong mắt Lam Dao đầy nước mắt, không có bất luận hung hãn và kiêu ngạo gì, khúm núm cầu xin:

- Van cầu chàng thương xót, giúp ta mút sữa đi. Ta tưởng đau quá... Thật sự đau quá...

Tử Dương lấy kẹp ở nhũ hoa nàng ra, không muốn thỏa mãn nàng.

Bộ ngực được giải phóng giống như chốt mở được mở ra, sữa không có bất luận ngoại lực gì tác động chảy đầy trên đất.

Tử Dương nhìn thấy miệng đắng lưỡi khô, cởi quần ra, côn thịt đã nhất trụ kinh thiên.

Hắn chạm vào Lam Dao lấy chút sữa bôi lên côn thịt, sau đó ra lệnh cho nàng tách hai chân ra, cắm vào tiểu huyết của nàng.

Lam Dao bị hắn thao chảy đầy âm thủy, sữa cũng chảy ra không ngừng.

Tử Dương cúi đầu cắn nhũ hoa của nàng, giống như muốn cắn đứt vậy.

Lam Dao hét lên một tiếng, lại bị hắn kéo chặt xích sắt không thể động đây.

Ngực nàng bị hắn cắn chảy máu, thậm chí Lam Dao còn lo lắng hắn có ăn mình hay không?

Trong sợ hãi cực độ, bỗng nhiên nàng hôn mê bất tỉnh.

Khi nàng tỉnh lại, nàng đã được đưa về căn phòng mình ở lúc trước.

Nằm trên giường mềm mại thoải mái, mở to mắt nhìn thấy Tử Dương làm nàng vừa yêu vừa sợ. Nàng sợ tới mức quần chặt lấy chân, lui vào trong góc tường.

Tử Dương vốn lo lắng cho nàng, bây giờ nhìn thấy nàng như vậy, lại vô cùng đau lòng.

Hắn ôm nàng vào trong lòng, dịu dàng nói:

- Dao Dao, đừng sợ. Sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng, hai chúng ta sống thật tốt, có được không?

- Ừm!

Lam Dao dùng lực gạt đầu.

Nàng đã hiểu rõ tâm ý của mình, không muốn cùng hắn vòng quanh nữa.

Nàng dựa vào ngực hắn hỏi:

- Sao đột nhiên lại đối xử tốt với ta như vậy? Không phải vẫn đang giận ta sao?

Tử Dương thở dài:

- Bởi vì nàng có cốt nhục của ta, không chịu được ta chà đạp.

Lam Dao nhìn hắn không thể tin:

- Sao có thể chứ? Sư phụ từng nói ta không thể mang thai mà!

Tử Dương giải thích:

- Nàng luyện công pháp sẽ không thể mang thai, cho nên ta mới phế võ công của nàng đi.

Cách thế hệ thánh nữ Ma Giáo đều làm lộ đỉnh của giáo chủ, các nàng không cần khả năng sinh đẻ, chỉ cần hấp thụ dương tinh của giáo chủ, luyện chế công lực đến cực hạn, để giáo chủ hút khô công lực của các nàng là được rồi. Nhưng công lực không được hấp thụ, các nàng sẽ phải chết.

Không thể tưởng tượng được Tử Dương đúng là dụng tâm lương khổ như vậy...

Lam Dao dựa vào trong lòng hắn càng gần hơn.

Sau đó nàng lại ngẩng đầu hỏi:

- Không phải chàng là đệ tử của Thiếu Lâm sao? Sao lại thành giáo chủ của chúng ta rồi?

Tử Dương trả lời:

- Mười năm trước ta luyện công tẩu hỏa nhập ma, phương trượng từ bi dạy ta nội công Thiếu Lâm, cũng vì vậy mà ta tiến vào môn hạ. Khi đó nàng còn nhỏ, còn chưa được lựa chọn làm thánh nữ, cho nên chưa từng gặp ta.

Thì ra là vậy.

Lam Dao trường ngực nắm lấy tay hắn xoa xoa ngực mình.

Tử Dương vô cùng phối hợp, đổi thành trêu đùa bộ ngực nàng.

Nàng ngồi xổm nâng ngực đút vào miệng hắn để hắn mút, hai tay còn bóp ngực làm sữa chảy ra nhiều hơn.

Lam Dao được hắn mút vô cùng sung sướng, hắn mút cũng sướng khoái muốn chết rồi.

Nàng vừa kêu dâm dăng vừa hỏi:

- Chàng hoàn tục vì ta sao?

Tử Dương buông miệng ra:

- Nói thừa! Hưởng qua mùi thịt, còn có thể ăn chay sao?

Lam Dao sờ côn thịt lớn của hắn hỏi:

- Vậy chàng thích thịt chỗ nào của ta?

Tử Dương cười dâm dăng nói:

- Đương nhiên là thịt trong tiểu huyết rồi, tiểu huyết của nàng có thể kẹp ta mất hồn.

Lam Dao nghe hắn nói những lời này, tiểu huyết liền ầm ướt rồi. Nàng liếm môi hắn nói:

- Tử Dương, thao ta đi.

Không ngờ Tử Dương sẽ lắc đầu, từ chối:

- Không được, bây giờ nàng không thể sinh hoạt vợ chồng. Phải đợi thai nhi ổn định mới được.

Lam Dao sững sốt:

- Vậy ta phải làm sao bây giờ?

Dục hỏa đốt người rồi!

Tử Dương cười nói:

- Tự nàng đốt lửa, tự mình nghĩ cách dập đi.

Hắn đứng dậy, cầm lấy côn thịt của mình nhét vào trong miệng nàng:

- Dù sao ta có thể thao cái miệng nhỏ của nàng.

Cuối cùng Lam Dao bị hắn bắn đầy miệng, nàng oán hận nói:

- Chàng lại bắt nạt ta!

Tử Dương éo nhũ hoa của nàng nói:

- Không dừng, ta còn muốn bắt nạt nàng cả đời!

PS: Hoàn bộ đầu tiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-du-tang>